

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: К.В. 5/05**

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД 30. новембра 2005. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави.

Констатује се да су присутна сва позвана лица, те да у судници остаје оптужени Грујић Бранко.

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА ОПТУЖЕНОГ ГРУЈИЋ БРАНКА

Констатује се да је у судници присутна адвокат Марија Радуловић, уместо адвоката Илије Радуловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Стигли смо до Дивича, па сте се уморили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Па, као што сте видели, у оптужници ме терети да сам након неуспелог иселења из Дивича, малтене био присутани тако даље и све то организовао. Међутим, истина је следећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало гласније да би могло да се чује.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте, али, верујте да ми алергија и моје грло не дозвољава, врло тешко ћу моћи да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда мало подигните тај микрофон, да будете ближе.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, добро. Овако: негде крајем маја месеца Влада је обавештена да су са Дивича звали телефоном, сада нисам сигуран да ли команду територијалне одбране, да ли МУП, тако да је неко од њих обавестио на седници Владе да Дивич тражи да неко дође, да са њима разговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Крајем маја, који датум, не знам, верујте, да ли је то 20. или можда неки пре дан или касније, сада, тако да, колико се сећам да је командант штаба отишао горе код њих, разговарао са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је отишао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Командант штаба територијалне одбране, отишао на Дивич, разговарао са њима и обавестио Владу да грађани Дивича желе да пређу на територију под муслиманском контролом, да им се, молили су, тражили су да им се омогући да они то пређу. На тој седници, пошто је био и наш посланик Јово Мијатовић, ми смо се договорили да ипак људима треба омогућити да испунимо жељу да људи, ако већ хоће да иду, да им је тамо сигурније, да им то и омогућимо. И онда смо договорили са господином Јовом Мијатовићем да он као посланик и као председник општине званични, обезбеди место и где они могу да пређу, на којој линији разграничења између српске војске и те муслиманске одбране, односно «зелених беретки».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Јово је рекао да ће он то да обезбеди?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Прихватио на себе и после нас је обавестио да је то договорио на Хан Пијеску да могу прећи према Кладњу. После тог обавештења организован је њихов транспорт, дакле, једним мирним путем, обезбеђени су аутобуси, обезбеђено им је све, пратња, полицијска и тако даље, то што знам и отишли су према Хан Пијеску и ми смо били сви, нормално, убеђени да ће они ту и прећи, нормално, мирно и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, ја морам да Вас прекинем.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све говорите, организовано, отишли, да ли сте Ви били присутни, како Ви то знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја нисам присутан био нигде, нисам ја извршио, нисам ја био полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, како знате да су мирно прешли, да су организовано?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рачунали смо да смо обезбедили, да је Јово Мијатовић обезбедио мирам прелазак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте лично?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Влада је, разумете, закључила значи, Јово Мијатовић је већ то обезбедио и зато смо рекли, договорите са људима, када ће ићи, како ће ићи, шта им треба и пропатите те људе, разумете, док пређу са наше линије одговорности на другу линију, разумете. Међутим, десило се да су они отишли, попаковани у аутобусе, дати им аутобуси, отишли су негде, 20. и неког датума, не знам тачно, али за несрећу нашу и њихову, следећи дан ујутру, ми смо били на седници Владе, односно Извршног одбора, видели смо одједанпут испод прозора неке аутобусе. Какви су аутобуси? Каже, нису дали Дивичанима да пређу преко линије, тамо су биле неке борбе и вратили су их назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Каже полицајац који их је пратио, који је ушао на седницу Владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у центар у Зворнику, где сте Ви били?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На седницу Владе, у нашу канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. То су, каже, Дивичани, вратили се, нису им дали тамо да пређу. Шта ћемо сад? Заиста смо се сви онако и узбудили, шта сада радити.

Одмах смо схватили да људи нису ни доручковали, да људи нису ни вечерали и тако даље и одмах смо тражили од ових наших служби да им се донесе хитно и хлеба и конзерви и деци млека и тако даље, тако да људи ту прво доручкују, па ћемо тек онда видети даље шта и како ћемо, разумете и то је заиста и учињено. Значи, одмах је деци донешено и млеко и хлеб и конзерве и тако даље, тако да су људи доручковали, имали су и киселу воду и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ту сте их Ви видели први пут, како ја схватам?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам их ја видео, само сам видео аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико аутобуса?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, са спрата сам видео то пар аутобуса, нисам их ни бројао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте ми, да не причам цаба, јер не могу рећи оно што не знам. Тако да сам видео те аутобусе, кажем, полицајац нас обавестио. Онда смо рекли, шта ћемо, немамо другог излаза него их послати према Тузли, главним путем према Тузли и да тамо покушају прећи тамо на главном прелазу, главном магистралном путу према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то одлучио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Влада је одлучила, разумете и тако рекла том полицајцу да их води тамо у том правцу, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не баш, али добро. Влада, Влада, колико вас, ко је рекао да иду према Тузли? Мора један да каже, не сви?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сви смо ми о томе већали и на крају смо сви закључили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто писмено писали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисмо ништа писмено, шта ћемо писмено, једноставно смо се ту договорили, разумете, усмено се договорили да тај полицајац те људе даље, значи, продужи само са колоном према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико полицајаца?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, један је ушао код нас, колико је њих било у пратњи, не знам. Дакле, један је само полицајац ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко тамо договарао у Тузли, како да их приме? Да ли је неко нешто комуницирао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не верујем да је ико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали да ће да их приме у Тузли, када нису у Хан Пијеску?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Морамо негде, негде их морамо послати, схватате, негде морају проћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, значи, било на ризик, па ако стигну?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Негде морају проћи, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да пробате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, нормално, схватате. Међутим, то је завршено и ми смо, они су после када су доручковали, када су све завршили, људи су отишли са аутобусима даље. Ми смо наставили даље свој рад и ја даље о томе више ништа не знам, разумете. После смо, видим сада из изјава, чујем да им тамо нису дали прећи, да су се вратили у Зворник, да је неко наредио да се раставе мушкарци и жене и деца, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви то сазнали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После пар дана, после дан-два, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте сазнали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сазнали смо на седници поново Владе, разумете, на седници Владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то рекао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да је начелник СУП-а тада обавестио да, ето, нису им тамо дали проћи и да су издвојени ови војно способни, разумете, на питање, шта са тим људима, рекао је да је већ контактирао Сабирни центар у Батковићу и да ће их послати тамо, или ако ништа, пустиће их у Србију једноставно да пређу у Србију, на слободну територију, па даље да се сналазе. На томе се завршило сво моје знање о том случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О Дивичу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тада командир, рекосте, полиције, начелник? Да ли је Мијић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Начелник знам да је био Милош Пантелић, али не знам, верујте, ко је командир био, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко од њих двојице је рекао да је контактирао Батковиће?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви чули да су дошли у Батковиће? Да ли сте се интересовали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам се интересовао више, имао сам толико проблема, људи, схватите, јер смо ми примили тридесет и пет хиљада избеглица је дошло из централне Босне у Зворник. Требало је то све припремити и требало је нахранити војску, требало је набавити лекове, требало је обезбедити здравство, школство, имао сам толико проблема, примити породице погинулих бораца, сваки дан су биле сахране, неко је погинуо на линији, неко умро и тако даље, тако да заиста је било посла преко главе и ја заиста нисам могао све инциденте и све остале ствари пратити, јер нисам имао сто руку ни сто глава, једноставно колико сам могао сам се борио да што више помогнем свим људима, не само њима, него свима редом, колико сам могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, уопште се више нисте интересовали? Да ли сте чули, случајно, шта је било са тим одвојеним мушкарцима и тим војно способним?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прво моје сазнање је било када сам прочитао у новинама, у новинама са суђења у Шапцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Када је почело суђење покојном, сада већ Репићу, у Шапцу, да се то дешавало у Челопеку, да су радили, неке, неке, неке, колико је то тачно опет кажем, нисам упознат, не знам те људе који су то радили, ја заиста од њих никога не знам. Нисам их никада ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те Дивичане, те мештане?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, ни Дивичане, нити ове момке који су то радили, разумете, ако су то радили, те ствари, разумете. Ја никога од њих не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био «Нови извор»?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: «Нови извор» је била управна зграда једног предузећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У центру Зворника?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то далеко од седишта Владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Од седишта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, није далеко, можда сто, стопедесет метара, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту био Суд за прекршаје?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Суд за прекршаје је био у другој згради, мањој, тамо, близу СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било у згради «Новог извора»?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зграда «Новог извора» је била празна, преселили се горе у нову управну зграду су радили горе где је каменолом и тамо су се они били преселили. Та зграда је била празна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у то време, шта је било у «Новом извору» у згради?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Била је зграда празна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш тих дана када су се они возали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Била је дуго и од раније је била празна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Та зграда је и од раније била празна. Није у њој ништа било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да су ту седели три дана ти људи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам уопште знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли у ту зграду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада. Видим тамо пише, ја ћу Вам касније објаснити, у поступку да је извршена замена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада објасните, немојте касније, сада имате прилику.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све оне њихове изјаве да сам ја њих посетио, да сам са њима причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде објасните.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У току поступка видећете да су они заменили личност, мене са једним другим човеком који је њих заиста посетио и који им је носио храну и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек? Како се зове?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, не знам сада, и он је узео неки назив, узео је неко слово, господин заменик.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Сведок је поступку, тако да је могуће под неким заштитним мерама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је «М» илио «К» или тај «Х»?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, не бих се сада могао сетити. Немам код себе забелешку никакву. Уосталом доћи ће.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ви затворите за тренутак седницу, па ће да објасни то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када будемо чули сведока.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, мислим да је најбоље када дође сведок да је најбоље то тада расчистити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите? Да питамо режију, да ли има техничких могућности само да искључимо тон у публици? Не, не може, зато што је мала судница. Добро. Хајде онда да изађу на моменат, па да то одмах завршимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, да ли се Ви слажете са овим?
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Слажем се.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се на сагласан предлог странака, делимично искључи јавност са главног претреса, да би се оптужени изјаснио о лицу о коме исказује у претходном току излагања.

Констатује се да је публика напустила судницу и да су у судници остале само странке и пуномоћници оштећених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прочитао сам у изјави његовој, да је господин Радосав Перић, подпредседник, члан Владе ишао код њих, да их је посећивао, да је са њима разговарао и да им је чак носио и храну и неку одећу и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само оног јутра?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су тамо заточени или?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, то тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле имате то сазнање да је Перић ишао код њих?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам сазнање из његове изјаве коју је дао и Хашком трибуналу, а и поновио овде у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, да ли се он лажно представио као Брано или шта?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није се он лажно представио, него су они, једноставно, заменили личности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви личите на Перића?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, није то да личим, Ви сте сами у изјавама видели да су све изјаве различите. Један каже да сам дошао, рекао да ће бити потписана лојалност, па да ће бити ту, други каже да су потписали, па је папир остао код мене, трећи каже да није никако потписано ништа и тако даље и тако даље, тако да 99% тврдим да је та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви то, уствари, закључујете на основу његовог исказа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На основу његовог исказа и на основу самих исказа осталих, јер су сви дали изјаве различите, које личе, управо, на ову његову изјаву коју је он сам дао, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на представљање те особе која је дошла и то им рекла? На име Бранко Грујић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, није га нико сигурно ни питао, него људи познају се сви у Зворнику, онако, разумете, па дошао, чак један.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја се извињавам, ако дозволите да Вас прекинем за тренутак. Ја бих само молио да, уколико Ви предочавате неку изјаву, да се онда предочи изјава или да се конкретно каже на шта се мисли. Значи, ако предочавате неку изјаву, ја бих молио да кажете, ево, сведок тај и тај је рекао то и то, рекао је, представио се Бранко Грујић, а овако, плашим се да нисмо на добром путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не предочавам, колега, ништа сада, постављам питања.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Питање је било постављено на начин, као да се предочава, Ви сте отприлике рекли, ето, Бранко Грујић, представио се као Бранко Грујић, зато сам изразио своју бригу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени је поменуо да је он читао те изјаве, нисам га ја питала, нисам му предочавала.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јасно, јасно, али ако дозволите, из Вашег питања је произишло, отприлике, ето, та особа која је била се представила као Бранко Грујић. За мене је само то спорно, па бих ја то само у том делу молио да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је спорно то предочавање? Хоћете да објасните.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта се предочава? Да ли се предочава нека изјава нечија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја га питам, ако зна, да каже.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја не знам да ли се он представио и како се представио, ја само знам да су они, да су они, пошто су, њихов закључак је такав или је неко њих наговорио да тако сви кажу, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви не знате зашто они?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја о томе не знам даље ништа, само сам видео из његове изјаве да је он сам, слично њиховим изјавама, рекао да је био код њих, да је носио воду, да им је носио храну, одећу и тако даље и тако даље. Тако да видим, очито да је извршена замена личности, јер ја заиста нисам ни знао да су они ту, нити сам икада имао намеру, нити какву потребу да идем код њих, схватате, јер начелник СУП-а је човек професионалац био, који је био врло високо професионални официр полиције, који је био командант здружених снага полиције 1981. године за целу Југославију на Косову, према томе, човек који је високо образован, високо квалификован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то причате о Пантелићу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: О Пантелићу, да. Према томе, нисам имао никакву потребу да сумњам у његов рад, у његову исправност рада и тако даље и тако даље.

На сагласан предлог странака,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

У даљем току главни претрес је јаван.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он се пред Хашким трибуналом представио именом и презименом, али када је саслушаван овде, онда је узео неку заштиту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, наставите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Што се овога тиче, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све за Дивич?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што Ви знате? Добро. А за ово, да се опет вратимо на ово римско II и римско III, имате ли још нешто да додате? Јуче смо мало начели ту тему у оптужници.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ова двојица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у оптужници ово дело, злочини у Дому културе у Челопеку и на пољопривредном добру Економија и Циглана. Рекли сте јуче, да ли имате потребу још нешто да кажете у вези тога?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Већ сам рекао да о томе нисам имао појма, чак ни да постоје ти доле, ни ко их је формирао, ни ко их је чувао, ништа, заиста о томе нисам знао, да цабе више не понављам, јер нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је могао да одређује како ће се формирати и да ли ће се формирати неки затвори, нека места где ће се држати затворена лица, било цивилна, било војна?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Верујте, ја о томе нисам улазио, нити ја то знам ко може, ко има право, ја нисам правник, нисам никада био ни командант ни војске, ја сам кувар у војсци, не знам те ствари, ко може и тако даље, нити се разумем у полицију, значи, неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По Вашем мишљењу, Ви сте били председник Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Од тих органа, они су могли да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је могао то да уради?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рецимо, начелник СУП-а је могао да у складу са својим овлашћењима, у складу са својим пословима, потребама да то формира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могао још неко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, не знам војска, да ли је она имала свој какав надзор, ја у то заиста не улазим и не знам, заиста не знам, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могао неко из територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, то се подразумева под војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под војском подразумевате и то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рачунам, као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада питали те људе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су, да ли постоје неки логори, затвори?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, нисам имао потребе, нисам имао потребе уопште да питам, јер сам имао тотално поверење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да се нека лица саслушавају, испитују у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не. Они су радили свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког човека – Бубица?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питали су ме ови из Хашког трибунала за тај случај. Тог човека знам, знао сам њега, знао сам му оца, знао сам му мајку, комшије смо, значи, његова кућа је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је био возач у фабрици «Глинице» генералног директора, разумете и ови из Хашког трибунала су ме обавестили, саопштили да је био приведен, да је био мучен и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је убијен?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После су ми они то објаснили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте чули од тих хашких?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Од хашких истражитеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то знали за време рата?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам никада. Верујте да сам се запрепастио, познавао сам му и родитеље и све и да сам чуо, не дао Бог, ја бих то спречио, сигурно, колико год бих могао у свом животу, јер то су, малтене, прве комшије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је долазио некада овај Маринко Василић да Вас нешто обавештава, информише о овим злочинима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, само на седницама Влада, присуствовао је свим седницама Влада, као члан Владе, ту све што смо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вас није никада обавестио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада ништа посебно није дошао, разумете, јер није ни било потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај сведок «Н» кога смо сада поменули у затвореном делу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сведок «Н» је био присутан свим седницама Влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У својству у коме је био?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У својству у коме је био, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је он некада нешто информисао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, информисао је, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно да се држимо ове теме, да се нешто догађа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, само он, него сви су, рецимо, чуо сам нешто у граду, чуо сам да се десило то и то, обавести на седници Владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, конкретно?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, било је рецимо, нека провала, било неко убиство, било да је нека пљачка, било да је узбуњивање народа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Убиство у граду или убиство у неком затвореном објекту?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Уопште, уопште неки догађај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било некада да су Вас обавестили да је у неком затвореном објекту неко убијен?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте да се вратимо на ове «Жуте осе». Да ли сте чули Ви за те «Жуте осе»?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте први пут чули за ту јединицу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па негде почетком, крај априла, почетак маја, тако да су они већ формирали, разумете, те «Жуте осе».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, како сам сазнао, био је Жућо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали име његово?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: По њему су добили име те «Жуте осе».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули његово име, како се он зове?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не. Знао сам, касније сам из новина сазнао да је то, само сам знао да је Жућо и другачије нико од њих нити је знао, нити питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали смо јуче о том сукобу са њим, да је ушао тог 08. маја, тако сте рекли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На седницу. Где су Вас држали затворене?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У штабу територијалне одбране, у канцеларији господина команданта штаба ТО Марка Павловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било у хотелу «Дрина» нешто?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не. Био је други случај, ја хоћу да дођем до тог другог случаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После тога нашега хапшења, односно претње убиствима и тако даље, где су нас држали пет и по сати, мени је био уперен митраљез у леђа, сви су добили по пушку, неко шкорпион и тако даље, ту су нас држали једно пет, пет и по сати под тим притиском њиховим, причао сам Вам јуче, да треба да преузму они команду и треба то да се другачије ради и тако даље. Е, онда смо ми, шта даље. Марко је обећао да ће он са њима разговарати и да ће са њима то некако средити, да се не сукобљавамо, јер пазите, њихова јединица је била, малтене, најјача јединица, најiskusнија јединица, јединица, сви су скоро били са ратишта, људи искусни. Наш човек није ни метка опалио никада, дакле, ми нисмо имали никога ко ће пуцати и супротставити се њима, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли, колико их је било, да ли знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, не знам. И командант је обећао да ће он са њима разговарати, да ће то све бити завршено и тако даље. Међутим, током јуна месеца, опет су биле учестале, такозване, да кажем, пљачке, провокације, пуцања по граду и тако даље и тако даље, дакле, стварали су неред поново. Једног момента сам поставио команданту, овоме начелнику СУП-а, господину Василићу, начелнице можете ли Ви, имате ли снаге да ове људе обуздамо, да се ово више не дешава. Он ми је рекао, слушај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које да се не дешава?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да се не дешавају те провокације, да се град смири једанпут, да се не пуца по граду, да се не обија, не пљачка и тако даље. Он је рекао: слушај, ја немам полицајца тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Маринко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Немам тога полицајца који ће пуцати у Србина, добровољца, сигурни будите. Шта да радимо, каже – не знам. Ја сам онда предложио да одемо код председника Радована Караџића, јер у међувремену је већ био пут проходан преко Власенице и шта ја знам тамо и отишли смо код Радована Караџића. Примео нас је на паузи седнице Владе, уствари, примио је мене, њега није ни примио, ја сам му саопштио сву ситуацију шта се дешава. Радован је рекао, ја о том Жући већ сам доста чуо, јер сам ја њему рекао: председниче, ја се у Зворник не враћам и нећу у град да идем ако Ви то нећете решити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било први пут да сте Ви ишли код Караџића?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Први пут, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, то је било негде крај јуна, 20.-так и неког јуна, ту негде, отприлике, схватате и рекао сам му да се ја више у Зворник вратити нећу, ако треба побећи ћу кроз из Републике Српске. Он је рекао: чуо сам за тога Жућу, све о томе знам, иди ради свој посао, Жућо је моја брига, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви њему пријавили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пријавио му то све, да једноставно не слушају команду, да не слушају никога жива, да је страховлада, да присиљавају чак и, радили су свашта, схватате, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу да схватим, ако не кажете.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, кажем Вам, провале, пљачке кућа, рецимо, отимање кола и тако даље и тако даље, више то нисмо могли да толеришемо. Ја сам рекао, ја се више не враћам, разумете. А после тога првог напада на мене, ја више са Жућом нисам контактирао, једноставно нисам више хтео са њим ни контактирати, нити сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Жућом?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, тако да више са њим нисам имао никаква контакта. Радован је рекао: иди и ради свој посао. Ја сам се вратио. Кроз пар дана, негде крајем јуна, можда је прошло четири-пет дана, шест, није битно, они су похапшени, похапшени, сва та јединица је похапшена и послата у Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то био месец када су похапшени?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јуни месец, сада негде, крај месеца јуна, ту 25., 28., не знам, ту је негде, 29. није битно, схватате, значи пар дана после мог одласка код Радована. Он је послао специјалну јединицу која је за ноћ све похапсила и одвела у Бијељину у затвор. Међутим, нажалост и у Бијељини у затвору су били свега пар дана и одмах су пуштани. Поново су дошли у Зворник, разумете, али сада су били онако неорганизовани, једноставно су дошли, малтене, лутали су по граду. Међутим, једнога дана су се организовали и направили читаву побуну у граду. Спавао сам у кући братовој у Малом Зворнику, по мене је дошао начелник Маринко са колима, са возачем и са још једним чланом Владе, господином Славољубом Томашевићем, магистром, дошао по мене, пробудио ме, малтене, у по ноћи. Шта је Маринко, каже, побуна тамо, каже, побунила се, каже, паравојске, полиција и шта ја знам, тако даље. Ајмо тамо. Где ћу, човече, ноћ, убиће ме неко. Ајмо и готово. И устанем ја и у кола и са њим. Чим смо ушли у центар града код споменика, ту је био препречен један комби жути преко пута и када смо ми стигли до тога, зауставили кола, истог момента су пушке репетиране на нас. Ево их, излази напоље, одложи оружје. Тада су разоружали мене, узели ми пиштољ, разоружали свог начелника Маринка Васиљића, разумете и рекли, изалзите, идите према хотелу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то био?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је била та паравојска и можда нешто полиције ове, неке резервне, управо они мало слабији људи што кажу људи они који су волели да овако и украду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нису били само ти резервисти, него и полицајци?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Било је понешто и полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратили сте се, када је то било, да ли је то пре него што сте ишли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После Бијељине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то већ јули месец? Када је то било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, није, да, да, да, почетак јуна, јула, почетак јула када када су се вратили, почетак јула, крајем јуна су ухапшени па су онда пар дана пуштани и већ је то почетак јула месеца. Онда су упрли оружје у нас, разоружали нас и и рекли: идите према општини. Само што сам кренуо од тих кола, значи, пришао ми је један момак, једно два метра и више висок, звао се Топола и уперо ми тај, каже: шта мислиш сад. Ја сам, верујте, дигао руке овако. Србине, пуцај, не мислим ништа, изволите. Уби, једанпут, више дошло ми је до главе, разумете. Почео ми је држати предавање, ви не умете да руководите општином, ми то морамо Вас да сменимо и тако даље, ви сарађујете са непријатељем и тако даље и тако даље, држао ми је предавање једно десет минута и онда је једног момента спустио митраљез.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Топола?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Загрли ме и каже: брате, имао сам задатак да те убијем, али не могу да убијем Србина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Србина?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. И онда ме је пустио да идем према хотелу. Када сам дошао код поште близу хотела опет човек из мрака, разумете, каже: а, ево га. Шта ти мислиш и потеже пушку овде, ту. Препознао сам тада Мију Павловића, Жућиног заменика, који је то ми тада урадио. Међутим, можда тада за минут је дошао неки полицајац је наишао, узео пушку, одмакао од мене и пустио ме, каже, хајте ви доле, каже, до хотела. Дошли смо у хотел, дигли су нас горе на спрат у једну собу и закључали нас обадвојицу у једну собу. И онда смо ми тражили преко тог дежурнога, молим вас лепо, дај да се објави да се званично зна да сте ви неки, не знам, преузели званично власт у Зворнику и да се зна, схватате. Међутим, нису нам ништа јавили. Сутрадан, негде око шест-седам сати су нам отворили врата и пустили нас да изађемо и ја сам онда отишао у општину право на посао. Сазвали смо Владу хитно да дође на састанак и истог момента сам поднео оставку, ја поднео оставку, Маринко, начелник СУП-а и поднео оставку још један Славко Савић, који је био начелник, да ли ће бити имовинско-правне службе, чега, не знам, био је начелник у општини неког ресора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког је то било јула, да ли знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не могу се сетити, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да је био 07.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, да ли је 07., да ли је 08., да ли је 05. или 10., верујте, немојте ми то узети, јер прошло је тринаест година, четрнаест од тада, ја сам већ,

што кажу, човек који има шездесет и две године и верујте ми заборавио сам шта сам јуче радио, а камоли шта је било пре четрнаест година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После те оставке, шта је било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После оставке ја сам се повукао, отишао сам у братову кућу у Мали Зворник, мало се наспавао, одморио се, разумете. МУП Републике је реаговао, довео другог начелника, другог командира, поставио друге људе. Кроз пар дана дошао је ту и после Радован Карацић, дошао је и он, одржали смо један састанак, позвали су и мене, одржао састанак, закључили смо да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је дошао, у Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У Зворник, да. Закључили смо да су се стекли услови да Скупштина може да почне да се састави, да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дали сте оставку и онда, колико је времена прошло?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прошло је ту двадесетак дана, схватате, до првог, када су ме први пут позвали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратите?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не да се вратим, него да дођем на састанак, да је дошао Радован и да је доле један састанак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иако сте у оставци?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте дошли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Дошао сам и онда смо ту закључили да је већ ситуација расчишћена, мало боља, да се може одржати Скупштина и онда је Јово Мијатовић сазвао Скупштину, а у међувремену када сам ја поднео оставку, онда смо имали овог господина, како га Ви називате, «Н», њега смо именовали да врши дужност место мене даље и после чим се Скупштина састала, њему су и потврдили ту функцију, он је и даље остао председник Извршног одбора у Скупштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте постали председник општине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не. Ја сам постао председник општине тек 27. августа. Мијатовић је вршио дужност месец, месец и нешто, до наредне Скупштине. Међутим, на наредној Скупштини одборници су се побунили, зато што већ је око њега била једна група ових наших мафијаша, да их ја тако назовем, морам их тако назвати, који су већ почели да смењују директоре честите и часне људе и да постављају своје мафијаше да би могли чинити то што су касније и учинили. И одборници су се побунили и онда су њему изгласали неповерење и мене су именовали после, односно изабрали за председника општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви још били председник општине осим то 27. августа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога, ставља Вам се на терет да сте ово радили као председник општине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, ја сам већ у првој реченици објаснио да сам у то време био само председник, односно вршилац дужности председника Привремене владе или Извршног одбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пре тога Кризног штаба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били председник општине раније?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у овом периоду, мај-јуни?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, само председник Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво Кризног штаба, па Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кризног штаба па сам смењен, па сам после изабран за председника Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она пауза од четири дана?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пауза, пет-шест дана, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А председник општине постајете 27. августа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да. И после тога се заиста ситуација и нормализовала и више се нису дешавали никакви ексцеси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би са оним министром Остојићем што је пасао траву, када је то било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је, опет, Жућина група.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било тада када је Карацић послао специјалце?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, после је то, било је то пре, да ли је то било, пре, пре Карацићевог доласка пре је то било, десило се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то оно када је из Бијељине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, десило се то и пре, пре и пре напада на нас, пре се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто о том догађају?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа не знам о томе, разумете, верујте, само знам, чуо сам да га је Жућо оставио, да му је одузео кола, да га је и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Министру?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остојићу из Владе Републике Српске?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Из Владе Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За који ресор је он био?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да је он био за информисање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да он треба да дође у посету Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није он ишао у Зворник, он је возио за, ишао је за Београд, а касније сам чуо да су заиста и пребацивали та кола, да је био један од линије шверца тих «Голфова» које је одвозио за Београд, што сам и ја касније осудио и јавно на телевизији прозвао, мислим имам и снимак тај сачуван, јавно сам прозвао на телевизији због криминала, господина Тому Ковача, министра унутрашњих послова, господина Крајишника, председника Скупштине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте Ви чули да је било то хапшење, када су они то урадили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Онако се причало, разумете. Причало се да је ухапшен, да је малтретиран и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да је то било крајем јула?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако пише у предмету.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не знам, не могу Вам рећи, само знам да се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да је Карацић имао неку конференцију за штампу у Београду, поводом извештаја неких невладиних организација, да је причао да се већ чује да се неки злочини?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам, нисам од тога ништа чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познато?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не. Уосталом и да је било, ја нисам имао кад читати новине, нисмо добијали новине у то доба, није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви давали неку изјаву везану за то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: За то, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада помислили да поднесете оставку случајно у том периоду ратном?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, слушајте, често пута сам помислио. Међутим, зло је било то што, верујте, и ако бих отишао са те функције, било је врло опасно препустити неком другом који је био врло екстреман, разумете, ако је имао велики утицај, који би дошао на то место, па би било још много више проблема него што је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се пожалили некоме?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, Радовану сам се пожалио онда када сам отишао код њега, испричао сам сву ствар, зато је он касније и дошао у Зворник и на том састанку смо поново причали о свим проблемима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да кажете?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, ја не знам имате ли Ви да питате шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја имам да питам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекам да Ви, ако нешто осетите потребу још да кажете, везано за оптужницу, да не ширимо сада шта је било после?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кажем Вам, рекао сам већ јуче, оптужница терети да сам био и председник општине и све оне функције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо расчистити помоћу Ваше одбране и помоћу писмених докумената.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, ове три ствари које ме терети, заиста ни једна не стоји, разумете, што се, надам се, и сведоцима се и доказати, разумете, у току даљег тока поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Још нешто да Вас питам, везано за сахрањивање. Да ли је била нека одлука?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је донео, да ли је била нека Комисија за санацију?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чим смо оформили Владу, ја сам тражио од команданта војске да ми да једног официра да буде саветник у Влади, односно да нас једноставно упућује, да нас саветује да не би случајно направили неку грешку. Ја сам се страшно бојао да не направимо грешку и онда ми је то предложио. Ми смо направили одлуку онако како смо направили, сматрамо да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тај правник, саветник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Звали су га «Добри човек», а сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је из Зворника?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, из војске, активно војно лице, схватате. Тако да не могу се сетити ни његова имена ни презимена, давно је то било, разумете, тако да нам је он то саветовао, ту одлуку смо направили и неке процене су биле, ја знам писали су нешто и муслимански медији да је та одлука била заиста у складу са Законом и међународним прописима и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека Комисија за санацију терена?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту био?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је било Комунално предузеће, имало своју екипу која је прикупљала, сахрањивала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту био председник Комисије?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не могу се сада тачно сетити, верујте ко је био, јер давно је то било, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате ли се Неђе Млађеновића?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Неђа Млађеновић је био директор Комуналног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Директор предузећа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, шта је било, како су се ти лешеве скупљали, како су се односили, ко је то јављао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Откуд ја то знам, вероватно неко пријави, од грађана пријави, има ту и ту леш, идите, покупите и тако даље, или полиција пријави, рецимо и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је некада долазио Ерић Коста у команду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Коста?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ерић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не у команду, у Владу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Владу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам човека, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Химзо Тулић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био је начелник урбанизма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неку пословну сарадњу у време ових дејстава, овог периода који је обухваћен оптужницом?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У време дејстава, ја сам њега само једанпут сретао, био је у болници, прикрио се тамо, жена му је била докторка, па био је једно време у болници, мало се сакрио око жене ту, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се мало?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сакрио се ту код жене, обукао у бели мантил и био је у болници у то време, разумете, мало се склањао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога се сакрио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Са улице, молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога се сакрио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, склањао се од ових војски свих које су у то доба градом крстариле, то је био тек, у почетку сам га видео одмах, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали нешто са њим?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Врло кратко, мислим, шта имам ја причати са њим, врло кратко, само смо се видели, поздравили смо се и тако даље. Међутим, касније је дошла његова супруга, иначе доктор и касније је дошла код мене и обавестила ме да је он приведен, да је на неком саслушању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када отприлике, да ли знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, одмах је то било у почетку, у априлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У априлу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Почетком, одмах, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је дошла супруга, код Вас?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Код мене у канцеларију горе у општину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо где је била Влада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њено седиште? И шта каже?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ме обавести да је Химзо приведен на саслушање, да ако могу икако да му помогнем и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже, где је приведен, зашто је приведен?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа ја не знам, само каже – приведен је, не знам зашто. Нисам ни питао. Вероватно ни она није знала зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекла где је, где га држе, ко га држи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, не зна ни она, само каже приведен је и не знам где је, схватате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што код Вас дође?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, дошла, ето, зато што смо се познавали, разумете, да помогнем, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви казали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, рекох, покушаћу да видим где је и тако даље. Ја сам зовнуо полицију, питао где је, рекли су да се налази у притвору моментално, само ради саслушања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где да се налази, у?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам питао где, само каже, приведен је ради саслушања. Зашто – не знам, нисам ни хтео питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали ко обавља та саслушања, где се то врши?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Полиција, полиција, брате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиција?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Инспектори су били, схватате, били су инспектори за крими послове који су радили свој посао, разумете. Тако да сам ја само замолио, дај видите да се одмах тај човек саслуша одмах и пустите човека, нека иде радити свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су била у «Алхосу» нека испитивања? Да ли то знате? Нека саслушања?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је било можда првих пар дана, док је био Пејо ту и Аркан, они су нешто привођили. Ја у то нисам смео ни погледати, а камоли питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали да ли је било или?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали да је било, па нисте смели да питате или шта?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Видио сам да приводе људе само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да приводе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, оно «Стандард»?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у Каракају?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, а шта даље раде, што кажу, бежао сам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики је тај објекат, да ли је велики?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, то је фабрика текстила једна, објекат је прилично велики, имала је хале тамо где су биле машине, имала је једну огромну кухињу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви боравили у Вашој кући у Зворнику док се све ово дешавало или сте ишли у Мали Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам 04.04. званично узео пушку коју сам имао у руке, ставио у кола и прешао преко Старог моста, отишао Србијом, пошто је већ била барикада на излазу из Зворника на босанској страни, прешао сам Србијом и отишао у Каракај и ја и сав Кризни штаб је то јутро рано, изашли смо доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када су та три дана Муслимани држали град?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте прешли у Каракај?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после 08., када кажете, узет је Зворник, 08. априла, шта онда?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Онда смо дошли својој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кући у Зворник, не у Мали Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не у Мали Зворник, уствари, та моја улица је била чак једина српска улица у читавом граду и ту нису никада ни ушли Муслимани и онда смо дошли кући, породица ми је била сва у Малом Зворнику, у братовој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви, да ли Вас је наносио пут према Каракају, према Козлуку доле, кроз Челопек, јесте пролазили према Бијељини?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, врло ретко сам ишао према Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ретко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Врло ретко, није се имало кад, верујте, у Зворнику је било толико посла, тридесет и пет хиљада избеглица је дошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пролазили поред Дома културе у Челопеку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Можда сам пролазио колима некада, случајно, али нисам обраћао пажњу, та Месна заједница ту, ту је Месни уред, увек има нека кафана, има увек људи ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та зграда сада срушена?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, мислим да је реновирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реновирана?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли доле према Дивичу, према Сребреници, тамо, Сарајеву?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није се према Дивичу могло у почетку проћи, јер је била горе барикада према Дивичу, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да кажете?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја не бих заиста имао више шта казати сем тога, једино што смо имали још један проблем, а то је, долазак капетана Драгана у Зворник. И он нам је такође направио доста белаја. Дошао је, наводно, да врши обуку тих његових «книнци» и тако даље и тражио је да му уступимо Дивич који је већ тада био празан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је после овог исељавања?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После, после, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После маја?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После маја, да. Ми смо му то дали, рачунали смо да је дошао добронамерно, да је дошао заиста да помогнеи тако даље, међутим, одмах после пар дана смо сазнали да он Дивич комплетан пљачка и да све живо односи

преко Дрине, чак чамцима у Србију. Покушао сам са њим ступити у контакт, једва, јер његова стража није дала ни мени да уђем горе. И када смо ушли, када је дозволио да уђем, онда смо се малтене свађали, чекај, човече, шта то радиш, разумете и рекао сам да ћемо ми поставити нашег официра једнога да буде командант тог центра за обуку, ви као стручњаци обучавајте, али све контакте ће имати официр Војске Републике Српске, са нама, са Владом, разумете, тако да поставили смо господина Јокића, који је и он сада у Хагу, горе за шефа и рекли смо да сутридан, да се договоре шта им треба и да сутридан дође Јокић на седницу Владе и да нам пренесе требовање шта им треба за обуку, да ли је то храна, да ли је то униформа и тако даље и тако даље. Он је дошао изјутра, узели његову прву тачку дневног реда и рекли смо, господине, команданте, ово ћемо ми набавити, ово се снађите и тако даље и тако даље и он је отишао. Ми смо остали и даље на састанку. Међутим, секретарица ме обавештава са тог састанка да су дошли неки људи капетана Драгана да хоће да убију. Рекао сам да сачекају, на састанку смо, па ћемо их примити. Кроз пар минута поново зове, па, знате, они су нервозни, они не могу да чекају. Ако не могу да чекају – нека дођу сутра, јер заиста не знам шта се тамо дешава иза врата, разумете, нисам имао појма. Добро, састанак се завршио, ја сам оставио господина Стеву Радића, начелника за финансије и привреду, оставио сам овога сведока «Н», као потпредседника да буде присутан и оставио сам Маринка Василића, начелника СУП-а. Ушла су њих тројица као три гориле са пушкама, без опртача, момчине заиста праве, каже: ми смо овде дошли да гинемо, ви нас нећете да примите и тако даље и тако даље и представили се као Муфлон, као не знам тамо нека имена, Тале и тако даље и тако даље: Маринко је са њима истог момента се супротставио се, господо, извините, ја сам Маринко Василић, начелник СУП-а, хоћу да знам са ким разговарам, хоћу ваша имена и презимена. Каже овај господин један каже: ми своја имена не говоримо, уцењене главе, оволико, онолико, шта ја знам, каже Маринко, ја не знам колико је моја уцена и колико вреди, али ја ћу се представити, ко сам, хоћу да знам са ким, тако да је дошло ту до једног вербалног дуела, међутим, један је од њих рече онако мало више са црногорским нагласком, каже: како сам ође примљен, сав сам се најежио, разумете. Ја више нисам имао куд, рекох: господине, ја сам се најежио пре шест месеци, још се нисам одјежио, разумете, а како видим, ти си Црногорац, само да знаш да су и моји са Чела Равнога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то причате о тим, од капетана Драгана?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Са тим од Капетана и да знаш да су и моји са Чела Равнога и молим те да као људи разговарамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нису нам, неко нам бар није у оптужници од тих бораца и група.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Код господина «Н» је помињато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у оптужници, то сведоци могу.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако да смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могу да причају нешто што није везано за оптужницу.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако да су они сада спустили тон, разишли се, али после сазнајем да су били блокирали сав комплетан СУП, суд, општину комплетну, нико није могао ући и изаћи, разумете, хоћу да Вам кажем да је свако водио власт на свој начин, силом коју је имао у рукама у то доба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то би било то што бисте нам Ви рекли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја бих само са пар питања да се вратим на неке делове Ваше одбране. Пошто Вам оптужница ставља период од маја, почетка маја 1992. до 15. јула 1992. године и овде су набројане функције, Ви тврдите да нисте били председник општине, били сте ВД председника Извршног одбора општине Зворник. Реците ми, да ли сте били председник Ратног штаба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада Ратни штаб није постојао, постојао је, већ сам то јуче објаснио, постојао је Ратни секретаријат, односно пошто смо се дуго задржавали на седници Владе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, онда нећемо то, значи, само кратко ми одговарајте. Ратни штаб није ни постојао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није, никада постојао и нисам никада био члан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Реците ми, која су била Ваша овлашћења као ВД председника Извршног одбора према команданту територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никаква овлашћења нису била, војска је била посебно организована, зато јесмо одмах формирали цивилну власт да се раздвоји цивилна власт од извршне власти, односно од војске, од полиције.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, никаква овлашћења?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никаква.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли је одлуком од 28. априла Ваша Привремена влада формирала, односно поставила Бранка Поповића, односно Марка Павловића за команданта територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао сам Вам овако: први командант је био, и Скупштина има право да поставља команданта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас само питам, одговарајте ми директно на питања. Да ли је том одлуком од 28. априла Привремена влада поставила Бранка Поповића за команданта територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте поставила из нужде, односно поручила као и начелника СУП-а, препоручила одређено лице кадровско решење које је требало вероватно да Министарство одбране званично верификује и да дода.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Значи, одлуком Ваше Привремене владе он је постављен за команданта.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Постављен.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте Ви имали овлашћења да њега смените, да донесете одлуку да неког другог постављате за команданта?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисмо никада мењали, верујте, сами.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас питам, да ли сте имали овлашћења?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нигде то не пише да смо ми имали овлашћења, то само Скупштина има овлашћење, јер Скупштина има својим одлукама права.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, Ви сте и финансирали територијалну одбрану?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, Ви сте их поставили, Ви сте их финансирали, а никаква овлашћења према њима нисте имали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, јер они су имали своје, јер војни одсек је такође под командом Министарства одбране, а председник, односно начелника војног одсека је по функцији члан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, која су Ваша овлашћења била према њима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никаква овлашћења.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Никаква овлашћења?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никаква овлашћења.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Онда ми објасните ту хијерархију ту на терену, шта се дешавало, објасните ми ту хијерархију. Ко ме је био командант територијалне одбране, ко је њему био надређен?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У Закону, чини ми се, нисам сигуран.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас не питам по Закону, него на терену, шта се дешавало, фактички ко је команданту територијалне одбране био надређени?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо, на терену у ратним условима, чини ми се да стоји лепо, да полиција и територијална одбрана су под командом најближе војне јединице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, ја Вас питам, знам ја за то, али питам Вас, ко је тамо на терену био надређени Бранку Поповићу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја мислим да је био некакав Тачић, командант те јединице која је дошла из Јастребарскога. Да ли су контактирали, како су контактирали, нисам уопште у току, верујте ми.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, он је био њему надређени. Шта је он био по функцији, тај Тачић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тај Тачић је био командант јединице из Јастребарскога, разумете, био, чини ми се, потпуковник, по чину, пуковник, не знам тачно, верујте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Није Вам познато, да ли су они у тој хијерархији, пошто се Вама у оптужници ставља на терет да сте Ви наређивали, а територијална одбрана спроводила неке те Ваше одлуке?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ако нађу и једну наредбу коју сам ја наредио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У два наврата Вам стављају на терет, прво Вам стављају на терет да сте наредили, а територијална одбрана спровела иселење оних лица, а други пут да сте везано за затварање ових лица, да сте, такође, па ми реците, да ли сте Ви имали овлашћење да наредите?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нити сам имао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само сачекајте, саслушајте питање. Да ли сте Ви имали овлашћење да тако нешто наредите територијалној одбрани да спроведе или, рецимо, имали сте то овлашћење, али нисте наредили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам имао овлашћења и нисам наређивао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, нисте ни имали овлашћење, нисте ни наредили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Такво наређење не постоји.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Реците ми, та хијерархија Бранку Поповићу је био тај командант. А ко је био командант ових «Жутих оса», помињете то лице Жућа, ко је њему био надређени?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је требао бити, морао бити по свим могућим одлукама испод, део територијалне одбране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је њему био надређени Бранко Поповић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нормално да би морао бити надређени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је то лице, тај Жућа, Ви му не знате име и презиме?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, чуо сам после.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је он био присутан све време ту, када се све то у овом периоду која оптужница ставља на терет?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Верујте, ја га врло ретко сам виђао, разумете, јер ја нисам ишао тамо где су јединице смештене, ја сам имао релацију, кућа-општина и састанчење и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, у вези овога, ово што сте Ви већ помињали у својој одбрани везано за овог Бранка Поповића, пошто видим да га је Привремена влада и поставила, Ви својим потписом доле оверили, то лице, кажете, нисте уопште познавали пре тога?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисмо познавали, ја сам га видео, овако упознали смо се пре тога, уствари овај сведок К ме је упознао са њим негде крајем 1991. године, рекао да му је то пријатељ и да помаже и тако даље и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И онда се одлучи Влада да постави тог неког човека кога, пре тога немате сазнање о коме се ради?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисмо имали, једноставно, избора. Један командант побегао, други командант, истекао му одмор, отишао и он, трећи командант кога смо поставили, покрао нам је оружје – побеже. Сазвали смо, рекао сам јуче, састанак, двадесет и два наша официра, ни један од њих није хтео или није смео прихватити, сваки каже, неко има шећерну болест, некеме је болесна мајка, некеме дете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте већ причали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Идемо сада само везано за полицију. Каква је била та њихова хијерархија у полицији? Кома су они одговарали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Министарство унутрашњих послова је већ постављено, већ устројено, дакле, 03.04. пре почетка сукоба.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Тај командант полиције, тај начелник, коме је он био одговоран, ко је био изнад њега?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само да Вам објасним. Заменик министра Босне и Херцеговине био је, сада није битно, да ли овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Момо Мандић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Момо Мандић, јесте, дакле, 03.04., пре почетка сукоба, он је послао депешу да се раздвоји полиција српска и муслиманска, што значи да су они већ функционисали својом хијерархијском линијом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само са полицијом? Да ли су имали неку хијерархију везану за војску?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не. Ту нисмо имали, уствари, постојао је министар.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Везано за територијалну одбрану, какав је био однос између команданта територијалне одбране и начелника полиције, ко је коме ту шта?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Верујте, то су били овако договори, разумете, међусобни. Да ли је ко коме наређивао, или је могао наредити, није, ја у то нисам улазио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Везано за цео овај период, Ви кажете нисте значи имали никакву контролу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ништа везано за територијалну одбрану?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа нисам ја могао никоме наредити. Једноставно се тако договарали, договором увек, на седницама се договоримо, имамо то да решимо, имамо то, ајмо, ко ће, како ће и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, контролу нисте имали, а везано за нека Ваша сазнања у овом периоду, шта се дешавало, ни то нисте знали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, нити сте имали контролу, нити сте имали информације шта се на терену дешава?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Гледајући сада са ове тачке гледишта, ја сад баш видим отприлике да су њихови ти нижи од полицајца, који рецимо тамо врше неку дужност и који је видео неко дело или учинио неко дело, нико није хтео никога да пријави, зато што би га одмах сменили са места полицајца и послали би га на прву линију, у ров да се бори и зато су једни другога штитили и нису, чак, хтели да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то закључујете или?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је мој закључак, сада, са ове тачке гледишта, схватате.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, с обзиром на ту ситуацију, како тврдите, нисте имали контролу, нисте имали информације. Да ли сте се Ви неком обратили? Ви сте били члан СДС?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И председник у Зворнику општинског одбора. Да ли сте Ви неком од Ваших надређених се обратили да кажете, немам контролу, немам информације, ја ово не могу да радим овде овако?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Оног момента када сам више видео да заиста не могу да контролишем, да хоћу главу да изгубим, већ и по трећи пут, разумете, ја сам се супротставио колико сам могао, кажем Вам, један покушај стрељања, други покушај стрељања, разумете, после опкољења општине и свега, разумете, онда сам заиста поднео оставку.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Вама нека лица када дођу са стране под притиском оружјем, како сте се Ви одлучили да обављате функције под таквим неким притиском?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Шта ће, кажем, ајде биће сутра боље, биће боље, тако да су, што кажу, дани пролазили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, немам више питања. Хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Грујићу, колегиница је већ поставила нека питања која сам намеравао да Вам поставим, али остало је нејасно, остало је нејасно. Више функција се Вама ставља ту да сте истовремено, практично, обављали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али, да појаснимо, да ли сам Вас ја добро разумео. Ви сте били у том периоду једино председник Извршног одбора, практично општине, коју сте Ви назвали Привремена влада и тако сте и потписивали Привремена влада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је једина функција коју сте имали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Једина функција у то време.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Каква су овлашћења Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Овлашћења Извршног одбора, ништа друго.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Какве сте имали ресоре?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је, дакле, организовање функција, служби Скупштина општине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Који су то ресори све?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Који су то све ресори?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, то је урбанизам, то је имовинско-правни односи, то је привреда и финансије, то је геодетска управа, разумете, углавном, сви ти начелници су били чланови Извршног одбора и у то доба по функцији је био члан Извршног одбора начелник војног одсека, начелник територијалне одбране, начелник МУПа и увек су имали по једно два члана Извршног одбора из привреде, односно из осталих органа, да ли здравства, да ли привреде и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекли сте да сте се потрудили по саветима да организујете живот и рад привредних субјеката, предузећа, је ли тако?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како сте се финансирали? Како сте пунили буџет?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, јуче сам то објашњавао. Ми смо на савет господина Марка Поповића, разумете, који нам је одмах рекао: не дозволите да ни једна фирма стане.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како сте пунили општински буџет?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо тако, што је свака фирма радила, што је свака фирма обављала своје послове и на крају месеца смо сели, као Влада и казали: е, имамо толико радника или службеника, није битно, у болници, имамо толико у школству професора, не знам, помоћног особља.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Претпостављам да је било и имамо толико полицајаца?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имамо толико полицајаца, имамо толико војника, разумете, имамо толико службеника општинских, разумете, имамо, не знам колико, пензионера, разумете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су на платном списку општине били и припадници територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није то платни списак општине, то је, једноставно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Платни списак, на Вашем платном списку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, платни списак је нешто друго. Платни списак команда је имала свој број војника по својим јединицама и сабере, каже, овај јединица сто, ова триста, ова петсто, па каже, нека цифра, хиљада, две, три, е, имамо три хиљаде војника, имамо, рецимо триста-четиристо полицајаца, имамо толико доктора, имамо толико службеника општине, имамо, све саберемо и то је нека цифра, пет-шест хиљада људи, није битно, седам, разумете. Е, колико овај месец може привреда да издвоји за толико људи, па смо лепо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, није спорно да сте Ви, Привремена влада да је обезбеђивала средства и за исплату плата?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није то плата, то је била више социјална помоћ, да људи преживе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су на тим списковима били припадници ове добровољачке јединице, ове «Жуте осе»? Да ли су и они били на тим списковима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја, људи, схватите, ја нисам преконтролисао спискове. Дође човек из војске, присуствује Влади и каже: имамо две-три хиљаде војника, треба нам дати трихиљаде помоћи или плата, како хоћете зовите, разумете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него према Вашим сазнањима, били сте толико колико сте били на том месту? Господине Грујићу, одговорите само, не морате, Ви сте пуно тога објашњавали, одговорите кратко.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада ја нисам листао спискове територијалне одбране, нисам имао ни потребе. Они кажу, имамо толико војника, дође њихов човек на благајну, подигне толико пара, однесе, дођу њихови тамо команданти, ти разних јединица, подигну за своје војнике, према томе, ја нисам имао никаквог увида ко прима плату и ко не прима плату.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Да ли сте Ви потписивали документа везана за те исплате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све те исплате за војску је одобравао командант штаба ТО, за полицију начелник СУП-а, за болницу директор болнице, за школство директор школства и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте у Зворнику имали какво предузеће аутобуског саобраћаја или тако нешто?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, «Дрина транс».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: «Дрина транс».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: «Дрина транс»?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је оно функционисало?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте? Ти аутобуси о којима сте говорили везано за Дивич, да ли су то аутобуси тог предузећа били?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, вероватно су они били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него по Вашем неком сећању, живите тамо, знате како изгледају аутобуси?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ако треба аутобуса, одмах се пошаље захтев војном одсеку и војни одсек њих као војне обвезнике мобилише и за један дан, два, три и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било каквих трошкова везано за које сте Ви, евентуално, на Влади разматрали, одобрили за отпремање људи из Козлука?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Трошкова?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам упознат, верујте ми, нисам никада такав рачун ни видео, ни потписивао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ја сам нешто јуче рачунао, па је испало да треба неких тридесетпет-шест аутобуса да се скоро две хиљаде људи транспортује?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, било је вероватно доста аутобуса.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па ми је то онако велика бројка, па треба и пуно горива. Где сте обезбеђивали гориво као општина?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пазите, имала је територијална одбрана има своје гориво, разумете, «Дрина транс» је имала своје гориво, друга ствар, ми смо сигурно пребацивали из буџета и предузећима која не могу да покрију своје трошкове, Влада је обезбеђивала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако сам Вас добро схватио, Ви сте рекли да је тај Пеја Арканов, да је он то све организовао са председником Месне канцеларије?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пејо Арканов је био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Овај Бањевић и да Ви никаквих информација ни сазнања?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам само довео Фадила до његових врата и Фадил је ушао, Пејо нам је рекао и мени и Јови, нема потребе да ви долазите, остаћу ја са Фадилом и ми смо отишли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нико никада Владу ни Вас лично није, везано за то информисао, шта је било, како су обезбеђени аутобуси?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Преговори са неким Црвеним крстом? Јесте ли Ви имали Црвени крст у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имали смо, имали смо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је Црвени крст Зворника имао каквих ингеренција везано за збрињавање?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како да не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То су, такође, на неки начин?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како да не, имали су пуне руке посла.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Избеглица, што би рекли.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пуне руке посла су имали, верујте. Тридесет и пет хиљада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него везано за Козлук?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам за Козлук, слали смо помоћ.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Слата је помоћ за Козлук, као и свим осталим грађанима, у храни.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Везано око овог пресељења Козлука?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То не знам, нисам доле био и не знам ко је све био ангажован.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кажете да сте на Влади одредили Јову Мијатовића, он је то прихватио да он оде у Дивич и да разговара са Дивичанима и тако даље, везно за ту њихову жељу да пређу на другу територију?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да обезбеди пролаз преко линије разграничења у део муслиманске територије и тамо бити под њиховом контролом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само да обезбеди пролаз?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само да уговори пролаз где да пређу, јер војска није дала да пређу преко линије нико.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чија војска, Републике Српске или?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Републике Српске није дала војска прећи нико преко линије, зато што би открили где су им ровови и онда би после лако извршили напад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је било мештана Дивича, колико је било становника?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам никада упознат, верујте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не знате ни оријентационо?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, имају негде спискови по попису, могу се набавити ако треба.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако сам Вас добро схватио, Ви кажете да је Влада добила ту информацију да Дивичани желе да се евакуишу на неку другу територију?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да су звали телефоном и да траже да иду.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И да Вас је, потом, Мијатовић информисао да је договорио, да је договорио пролаз према Хан Пијеску?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И, кажете, да сте сутрадан видели аутобусе када су се вратили, јер нису прошли, нису примљени тамо?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ни Ви, нити било ко из Владе није разговарао са људима, са неким представником села, са представником Месне заједнице?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисмо ми ни излазили уопште из канцеларије, једноставно су задужили некога из општине да иде да им донесе одмах ујутру да поједу, да једу и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кажете, потом, како сам схватио, да сте на Влади договорили да се упуте према Тузли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Зашто Ви сада одређујете да се упуте према Тузли? Није се успело у тој реализацији, зашто људе не вратите својим кућама?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, немамо куд, неће људи кућама, људи хоће да изађу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте уопште на Влади разговарали са тим људима? Ја сам схватио да нисте, једино је дошао неки полицајац и рекао само да нису прошли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да није се могло тамо проћи и да пита куда ћемо сада, разумете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Разумете, намеће ми се као нормално да би сада требало са тим људима поразговарати, није се прошло тамо, можете се вратити својој кући или да се проба у неком другом правцу, по неким њиховим жељама, у том смислу, разумете?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Скоро смо сигурни били да није нико толико луд да не пусте људе да прођу, када иду људи, цивили обични, деца, жене, људи, да их не пусти да прођу, мислим, није било логике никакве, разумете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекли сте и то, да сте након пар дана чули да су и то од начелника полиције, командира полиције, да су неки одвојени из те групе, да су неки људи одвојени и да ће бити смештени у сабирне центре?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ће их послати према Батковићу у Сабирни центар, или ће их пустити да пређу у Србију, на слободну територију.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Батковић, Сабирни центар, какав је то Сабирни центар?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам ту никада био, не знам заиста.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Вам је објашњено зашто се одвајају, зашто су ти људи одвојени сада из те групе, из те целе групе мештана који треба да оду негде, пут Тузле један део њих је одвојен, зашто?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, то војска није дала ваљда да прођу тамо војно способни, зашто, како, ја у то нисам улазио, не знам заиста ту ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мислите тамо на?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Линији разграничења.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Линији разграничења према Тузли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где је војска ове војно способне вратила назад?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Вратила их је све назад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А остале пропустила? Молим?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чуо сам да их је све вратила назад, читаве аутобусе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да нису успели ни према Тузли да прођу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ни према Тузли да прођу, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је било са њима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па су после негде тамо, неко је наредио на Аутобуској станици да се раздвоје и онда су жене, децу и старце послали према Тузли, а ове су задржали да их оставе за Батковиће. Тако сам обавештен.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када сте Ви то чули, након пар дана?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Након пар дана, након два-три дана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Са ким сте разговарали да се тај Химзо Тулић, да се тај Химзо што пре саслуша и пусти?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, рекао сам, у СУП назвао и замолио, не сећам се сада кога сам назвао, некога од инспектора ових.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако по некој?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, не знам, неко од инспектора.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Пријатељској линији?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: По некој пријатељској линији?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, баш тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Вратио сам Вас малопре и кажете, када су ти, Капетана Драгана дошли у општину, па Ви рекосте, задржао сам ту или оставио сам ту, сада више нисам сигуран који сте израз употребили, па, између осталог и начелника полиције и тако даље, да су упала ова тројица наоружана, па ми се тај термин који сте употребили не слаже ми се са једним општим односом Вас и полиције?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После завршетка састанка.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте ме разумели? Не интересују ме детаљи, господине Грујићу, него само ми сада објасните?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам шта хоћете да кажете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сада ми се то намеће да Вас питам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам шта хоћете да питате. После завршетка састанка Владе, замолио сам начелника СУП-а, остани да видимо шта хоће људи и овога начелника за финансије и овога мога потпредседника Владе, останите вас тројица да

видимо шта хоће ови људи, да не будем ја сам, ништа више. Дакле, они су замољени, нико им није наредио да остану, једноставно замољени, останите да видимо шта хоће ти људи од нас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја још нешто само да Вас упитам. Нисмо овде се дотакли размене заробљеника. Знате ли нешто о томе? Да ли је тај Батковић био Сабирни центар за размену?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам о Батковићу ништа. Мислим да су се ту скупљали са читаве те територије Семберије и Мајевице и заробљеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да су се ту скупљали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Заробљеници и сва ова лица која су ухапшена, да су ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите или знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, али мислим да се ту, отприлике је вршена та размена сва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао, ако Ви то не знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Комисија, чуло се доле да је била нека Комисија у Бијељини која је то радила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте чули Ви'

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чуо сам овако из разговора, а нисам доле никада био, нити знам где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да су ови Дивичани одвојени онда заробљеници?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, не знам ја како су их третирали, верујте, ја нисам никада то, на ту тему чак ни размишљао, јер ја нисам правник и једноставно су задржани, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте правник, али сте председник Владе града? Да ли сте Ви били први човек у граду или ко је био први човек у граду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чекајте, ја сам био председник, јер сам ја имао код себе једно седам-осам правника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али изнад, знате оно «први међу једнакима»? Да ли сте били «први међу једнакима» или не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Први међу једнакима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте први међу једнакима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И чак нижи и нижи и нижи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта треба да зна први међу једнакима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Исто као и сви остали једнаки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, минимум шта знају други?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је знао неко за тај Батковић, да ли је била нека размена заробљеника или нешто, да ли сте чули, да ли сте се информисали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чуло се и раније и из медија да у Батковићу има Сабирни центар и да се одатле врши размена за Тузлу, за остале делове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се онда интересовали, ако су то заробљеници, ако треба да иду у Батковић, да ли Вам је пало напамет да се они третирају као заробљеници?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осетили потребу да питате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам осетио потребу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се дешава у мају? Они су тек 15. јула у Батковићу, да ли сте осетили потребу да питате, да ли одоше ти људи, шта је било, ипак сте Ви ту, што каже?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није ми пало напамет да било кога питам, зато што сам имао начелника СУП-а, рекао сам Вам човека високо образованог полицајца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог Маринка?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте, који је, у кога сам имао сво поверење да ради једноставно све по Закону, оно што кажу, и по Божијој правди и шта ћу се ја петљати једном човеку који је био командант таквих јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи сматрали сте да то не треба ништа да Вас занима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да не треба ништа више, да једноставно човек ради свој посао по закону и по савести и по свему осталом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија да нам укључи ове мониторе ако може. Јуче смо Вам показивали ове неке одлуке Привремене владе. То су Вам и ови истражитељи показивали, да ли је тако?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ове одлуке везано за Козлук, за ту депортацију?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево имамо овде, на пример, списак за исплату припадницима територијалне одбране, па сада овде све имена. Да ли Вам је ово познато, заједно са овим списком?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли могу да видим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Списак за исплату припадницима ТО за месец мај, бр.02164230. Да ли може режија да прикаже овај документ?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја мислим да је ово списак чланова штаба територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И овде је потпис господина Марка Павловића и печат штаба ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље, то је сада друга страна. Да ли су ово исто чланови?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И ови су исто чланови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је и ова записничарка, је ли тако?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Или војног одсека или штаба ТО, не могу се сетити, само знам да су у истој згради радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово? Ово нешто Привремена влада одобрила исплату?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само да видим. Ја ово не сећам се уопште, овог потписа нема и не види се ко је ово исплатио, пише ВД Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За потребе добровољаца из Лознице?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Овде потписа нема, разумете и не знам ко је то исплатио заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли дозвољавате могућност да се јединица из Лознице, та што смо јуче причали, то је Гогић, је ли тако?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам о којој се јединици ради, јер не пише овде тачно која је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али за потребе добровољаца, читам садржину, за потребе добровољаца из Лознице?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, не знам ништа, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ово значи да је за потребе добровољаца исплаћиван новац од стране Привремене владе? Ево горе у печату има.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ово је могао да уради једино начелник за финансије и привреду, Стево Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стево Радић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Али нема потписа, врло ми је то сада интересантно, разумете. Дакле, овај документ не могу прихватити као валидан, никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би Ви такав документ потписали или не или неко у Ваше име ко је овлашћен?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ако би Влада донела одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су те одлуке требале да буду појединачне?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Појединачне, за сваку исплату је морала бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За сваку исплату?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: За сваку исплату је морала бити одлука Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви рекосте данас или јуче да је војска се исплаћивала, значи, територијалци и полицајци из општине. Да ли то не подразумева да онда када год они дођу са списком, да се њима исплаћује или треба сваки пут да се донесе одлука?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Један списак месечно дође за сву војску, разумете и један списак са потписом команданта штаба ТО, да одобрава командант штаба територијалне одбране исплату за толико и толико војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то мора да буде пропраћено одлуком Владе или не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одлуком, нормално, одлуком Привремене владе и пре тога смо имали састанак и кажемо: за болницу треба толико, за војску толико, за полицију толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то за сваки месец?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: За сваки месец, се одређивали по могућностима, како смо када имали могућности, пара, како је када привреда имала средстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви онда, рекосте, веровали сте својим људима, значи, полицији, команданту штаба територијалне одбране, значи, веровали сте да они ако то исплаћују, да је то у реду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, на неки начин сте њихове радње прихватили, имали сте поверења?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пуно поверење, то су били озбиљни људи, људи домаћини и нисам никада посумњао, ни једне секунде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ће они нешто урадити?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, никада нисам посумњао у њихово поштење, у њихову добру намеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали са Бранком Поповићем о тим исплатама?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За војску, за територијалце, за добровољце који су се ставили под команду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, једноставно, он је износио на крају састанка, на састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би у вези тога говорио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам толико и толико војника на списку и тражим толико и толико плата, односно тих, да их назовемо, социјалних помоћи, то није била никаква плата, на то нису плаћани доприноси, на то није плаћано ништа, једноставно, то је било исплаћивање у готовом људима да преживе само то време, док се живот не успостави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали на кога се то односи, када каже војници?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога се то односи, када он каже имам толико и толико војника? Да ли сте знали ко ту све спада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, откуд ја знам колико има јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не по броју, него по саставу тих јединица, јесте знали ко је ту?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, за мене је било то све једно – ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једна ТО и сви под њим који су?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Које је он представљао и за мене је био он тај који требају, он тај који дели и тако даље, имао сам пуно поверење у њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Грујићу, морам то да Вас питам, намеће се такво питање. Причали сте о тим проблемима које сте имали са том јединицом, које је град имао са том јединицом, које сте Ви лично имали и та Влада са припадницима те јединице, типа да сте држани затворени пет сати тамо, да је било, да је мало остало да не будете ликвидирани?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И онда нам се намеће да Вас питамо, зашто им одобравате исплату, зашто одобравате исплату плата припадницима те јединице и том команданту, за тај месец мај, када Вас замало нису ликвидирали, када идете, тражите интервенцију и Карацића?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сада рекох. За мене није постојала та јединица као посебна јединица. За мене је постојала територијална одбрана као територијална одбрана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У склопу тога Павловић Вам подноси захтеве и за ту јединицу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Морам још једну ствар рећи искрено. Постојао је један наш тај секретар за привреду који је имао врло блиске односе са том јединицом, разумете. И чак постоји могућност да је он злоупотребио ту своју функцију и да је можда без знања Владе, без знања и команде чак то исплатио. Кажем, не тврдим да јесте, али постоји велика могућност да је то злоупотребио и урадио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Према овим документима исплаћене су и за април и за мај, овај износ од 10.000, то је за неке посебне намене, то су нека посебна средства?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је Влада знала, Влада је знала за једног команданта и једну ТО и ништа изван тога, никакве делове изван тога, ни одлучивала, ни исплаћивала, званично.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, рекли сте да су сви ови били под ТО, то сте јуче рекли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нису били, да ли је било паравојски неких?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, пазите, ако не слуша команду, разумете, ако није под командом и тако даље, значи да није војник него моћете га звати како хоћете, али ја, верујте, у то не улазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви подразумевате под паравојском?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, ја никада нисам рекао да је то паравојска, ја сам рекао да су то добровољци који су дошли да помогну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се ставили под команду територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, ми смо донели чак и одлуку да морају се ставити под команду ТО или да морају напустити. Због тога смо после и били нападнути и штаб ТО и ја са њима и тако даље, због те одлуке, управо. Ја мислим да имате такву одлуку ту негде у документима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац, имате ли питања?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Извините, да ли би можда било опортуно да једну паузу направимо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У дванаест ћемо, да кренемо да пробамо да започнемо и другог оптуженог.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је оптужени говорио о Упутству које је добио са Пала, може ли да се изјасни о садржају тог Упутства?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је она варијанта А и Б?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Колико се сећам, давно је било, али напамет ћу што могу објаснити овако. Створила се једна атмосфера несигурности, видело се већ да ће рат се пренети са Хрватске на Босну и Херцеговину и нормално да је главни штаб СДС у Сарајеву оформио један свој Кризни штаб који је пратио ситуацију на територији целе Босне и Херцеговине, разумете и онда су на основу њихове процене предложили на Главном одбору на ком ја нисам био члан, био је Јово Мијатовић члан тог Главног одбора, предложили да се донесе једно Упутство о деловању у ванредним околностима, ако настану ванредне околности, разумете, па су онда Радован и не знам ко, стручни тим њихов, написали једно Упутство где су казали: поступа се овако у општинама где су Срби већина, поступа се другачије у општинама где су Срби мањина, разумете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је то названо у том Упутству?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Већински Срби или мањински Срби у општини по становништву, по броју становништва. То се зове, чини ми се Упутство о деловању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислите на ову варијанту А и Б?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули јуче све. Варијанта Б, рекли смо, то је за Зворник, пошто је то била општина са мањинским српским становништвом?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Варијанта А је била за општине где су Срби били у већини, у власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли сте да ту треба посебне органе да формирате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта још везано за то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Под варијантом А, пошто смо ми били под варијантом А, где смо били Срби у мањини, били смо 40%.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваљда сте Б били?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Б, Б, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Б сте били.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Под варијантом Б, где су били Срби у мањини, ми смо били дужни да формирамо Кризни штаб, да изаберемо паралелну српску Скупштину која ће оног момента када дође до сукоба, изаћи на српску територију и формирати одмах власт, да не би дошло до вакуума, да не дошло до анархије и тако даље и ми смо тако и поступили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Довољно у вези тога. Значи, били сте обавезни да формирате Кризни штаб?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте о томе да је председник СДС по функцији председник Кризног штаба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако је стајало у Упутству.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то био?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Председник Општинског одбора сам био ја и по том Упутству сам аутоматски постао председник Кризног штаба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Довољно. Шта је било са Скупштином?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Скупштина је изабрата, српска Скупштина је изабрата 27. чини ми се, децембра 1991. године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био председник Скупштине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Председник Скупштине био је Јово Мијатовић, наш народни посланик, он је изабран за председника Скупштине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он ту функцију обављао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, али није нико обављао функције, то је била Скупштина у припреми, Скупштина у резерви, схватате и још увек је деловала заједничка Скупштина, све док рат није пукао, док се нисмо раздвојили, та Скупштина је одржана само једанпут, изабрала своје органе и усвојила документе, Статут и не знам тамо, одлуку о Извршном одбору и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи, да док није букнуо рат, да је Кризни штаб био, ко је био носилац власти?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кризни штаб је изабран одмах по добијању Упутства и знали смо ко је и ми смо сада заседали и пратили ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте заседали, а Скупштина само једном?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Скупштина је заседала и сазвана само једанпут, донела одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фактички није радила?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Конституисала се Скупштина, изабрала органе, али Скупштина та даље није радила све док није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи да је Кризни штаб за то време?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кризни штаб је од тада пратио ситуацију до 06. када је мене Аркан сменио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после Привремена влада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И после Привремена влада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко су били чланови Кризног штаба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: По Упутству, Кризног штаба, председник је значи био председник СДС и били су сви руководиоци српскога народа у Скупштини заједничкој.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко био ван Зворника у Кризном штабу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сада ћу Вам ја објаснити. Овако: у Кризном штабу је био наш посланик, нормално и председник општине, био је председник Извршног одбора

Јово Ивановић, који иначе по функцији припада, био је Радосав Перић, односно испред школства узели смо једног човека да пратимо ситуацију у школи, био је испред привреде Славољуб Томашевић, магистар, дакле, настојали смо да скупимо Србе домаћине, Срби који су, да кажем, ти који имају утицај у народу, који могу народу да објасне ситуацију, да помогну у обавештењу неких.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је још неко био у Кризном штабу ко није са те територије?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, можда је неко долазио да присуствује састанцима, разумете и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко присуствовао састанцима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Често пута, не често, понекада је присуствовао Марко Павловић тим састанцима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ком својству?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, у својству посматрача, саветника и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је учествовао у доношењу одлука?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, једноставно само препоручивао, разумете и саветовао нас како треба шта да организујемо, разумете и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то било у складу са тим Упутством, ко треба да буде члан Кризног штаба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, у Упутству је стајало, чини ми се – и остали угледни Срби, значи, можемо у тај Кризни штаб да узмемо угледне домаћине, људе из села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли ти људи који нису са подручја општине Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, добро, он није био члан, једноставно је присуствовао састанцима Крзног штаба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је Јово Мијатовић изабран за председника Скупштине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је између Вас и Јове Мијатовића, по том питању председника Скупштине, постојао неки сагласан договор или, пак, је било сукоба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нема никаквих сукоба, они дођу једноставно на Општинском одбору СДС је предложен да буде он изабран и он је изабран по том предлогу, разумете, никаквих сукоба ту није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је дошло до издавања наређења за мобилизацију, у ком саставу се таква одлука донела?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја тада нисам био присутан, јер је мене Аркан већ био сменио, то је тада донео Кризни штаб ту одлуку, без мог присуства, јер тада нисам био присутан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорећи о томе да је дошло до раздвајања у полицији, да је тај муслимански део састава полиције наоружао олош и криминалце, можете ли некога од тог олоша и криминалаца да наведете по имену да сте га видели са овим оружјем?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам га ја видео, али сам чуо да су сви они зворнички шверцери, они робијаши зворнички носили пушке јавно кроз Зворник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од кога сте чули?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чуо сам од осталих чланова Владе, овај господин, сведок «Н» ја мислим да је он задњи изашао из Зворника и он ми је баш то причао да му је неки од тих познатих Муслимана рекао, господине «Н», идите одавде, није Вам ту

место, није Вам сигурно и онда је он тек схватио да треба се извући на територију српског дела Зворника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он помињао име и презиме некога или по надимку?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Можда је помињао, али ја нисам упамтио, верујте, питаћемо њега када дође, па.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Приликом формирања Привремене владе, говорили сте да одлуке, Привремена влада доноси одлуке, а одлуке су требале да иду на верификацију касније Скупштини?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, тако је и било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли те одлуке верификоване?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све су одлуке верификоване када је Скупштина почела радити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био председник Скупштине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, сада не сећам се, мислим да је Јово Мијатовић тада председавао том Скупштином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После, после, када је Скупштина почела да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У августу месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она Скупштина, касније, пре него што сте Ви?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пре него што сам ја изабран, разумете, да стави одмах на дневни ред све одлуке Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, и Ви сте у августу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, и Ви сте у августу изабрани?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам 27. августа, а до августа су биле две Скупштине одржане, у току августа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току августа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то је период после овог периода за који сте оптужени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На Привременој влади сте разматрали различита питања. У саставу су били и начелници, па сте дали неку своју оцену да начелници немају право стање у областима којим руководе. Откуда Вам то такво сазнање?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, ја сам то отприлике схватио сад, да из изјава свих сведока, да отприлике њихови надређени нису их обавештавали, а рећи ћу Вам и због чега: бојећи се да ће бити разрешени дужности полицајца, па ће га послати на прву линију, а тамо се гине, није им се ишло са тих послова.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сте тако закључили, што не би закључили да су они њих обавештавали, а они Вас нису, на пример?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја не могу то да схватим, јер сам имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Објасните нам због чега ово прво тврдите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Могуће, али ја сам имао поверења у те људе, заиста су то били људи, нису то били неки људи неозбиљни, то су били заиста људи домаћини. Тај Маринко је, рецимо, двадесет година у полицији, нема логике да тај човек не изнесе нешто што треба изнети и што треба решавати или, рецимо, Марко у кога сам имао поверења да нешто зна, а да не изнесе, да се то покуша решити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте више пута да не знате ко шта ради, а да сте са Жућом имали проблема, па сте у вези тога то рекли команданту Марку Павловићу. Зашто њему?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја нисам чуо добро питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорећи о проблемима које сте имали, па је један од тих проблема и са Жућом, па сте о том проблему говорили са Марком Павловићем. Зашто са њим?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Слушајте, ја никада нисам посебно одвојио Жућу, однос са Жућом, јер тај Жућо је заједно и мене и тога Марка и начелника СУП-а и команданта војски и комплет руководство држао под пушком и шта ћу ја њему причати, када је и он имао метак на челу, дакле, сам је знао, сам је видео са ким има посла и тако даље, да су разговарали са њим, шта ћемо даље, шта радити са овим и он је рекао, нека, полако, морамо то полако, разрешићемо то, биће то решено, разумете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У својој одбрани, рекли сте и каже, у штабу сам једном приликом затекао Драгана Обреновића и друге. Зашто у штабу ТО? Шта то значи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Случајно сам наишао, прошетао, тај дан су биле борбе горе у селима, разумете и сасвим случајно сам само свратио, да видим шта се дешавало, има ли мртвих и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислио сам, због чега је Драган Обреновић дошао у штаб?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам верујте, можда су се скупили увече онако да попију кафу, јер читаву ноћ се радило, дању се радило, разумете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Драган Обреновић био надређени у војној хијерархији Марку Павловићу или је било обрнуто?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, војска је била посебна јединица војна је била посебна, једино су могли овако да сарађују, да причају као људи, да, разумете, иначе, није ту било никакве надређености и подређености између њих двојице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви носили оружје?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не. Ја сам имао пиштољ само код себе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте уопште носили пушку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пушку сам носио једино ако сам негде ишао према Сарајеву, онда сам једино ставио пушку у кола да, јер било је често пута и банди на путевима, само тада, иначе, другачије, нисам никада носио пушку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте са неким од Срба имали сукоба том приликом када сте имали пушку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам никада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли некога прекоревали што не дође у војску, на одређени начин избегавали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, слушајте, не могу се сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Некога кога добро знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не могу се сетити, верујте, тога, али и ако јесам, није никакво чудо, мислим, ако се неко измакао одатле, отишао, напустио свој народ, напустио своју општину, измакао се, разумете, на страну па онда после, и ако јесам, могуће је да сам рецимо некога, казао: срам те било, што то не дођеш да бранимо своју земљу заједно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорећи о борбама у близини Козлука, кажете наша територијална одбрана је водила тешке борбе са Муслиманима у близини Козлука и још о неким другим фронтима и тако даље, а опет помињете, с друге стране,

чињеницу да је та војска, да је много било у граду Зворнику, па, ко је водио тамо борбе, да ли је то било баш у тој мери толико војске да је могло и да се воде тамо борбе и овамо ови да чине нешто што не би требало да чине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, борбе се не воде даноноћно, борба се води два сата, три сата, један дан, разумете, и после се прекине, пошто војска нормално живи, престојава, храни, и тако даље, облачи, одева и тако даље, иде у смене, иде у ровове, из ровова, јер биле су рецимо по седам дана једна екипа у рову, седам дана друга екипа, а ова иде кући да се окупа, опере, одмори, наједе и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На седницу, кажете, Привремене владе дошао је један полицајац и рекао да ови из Дивича не могу да прођу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Привремена влада је одредила неко друго лице да направи и договори пролаз?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, Мијатовић Јову.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви питате Мијатовић Јову о чему се то ради, јер је дошао неки полицајац, кажете не сећате се ко је, не познајете човека, да ли је то уопште било тачно, проверавате ли ту информацију преко Јове Мијатовића, шта он каже?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да, нисам сигуран, тог момента да ли је Јово Мијатовић био на том састанку, нисам сигуран, верујте, а знам само да смо били на састанку, да је прекинут састанак и да је тај полицајац ушао и обавестио нас да нису могли тамо да прођу и да су се нашли тамо у проблему и да смо тако одлучили, а нисам сигуран, верујте сада, које био присутан, четрнаеста година је прошла, немојте тражити од моје појединости.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имали сте пуно проблема, рекли сте и неке сте разматрали на Привременој влади. Можете ли те неке проблеме којима сте се Ви бавили да кажете, да видимо, који су то проблеми, у ком обиму а које сте разматрали на Привременој влади?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прво, проблеми у привреди, велики број директора нам је нестао, једноставно су напустили, отишли, остала предузећа без руководства. Дакле, морали смо решити питање руководних људи у предузећима. Затим, у болници, велики број доктора је нестао, немамо екипа, ваља то обезбедити. Затим, у полицији, нема возила, Муслимани су одвукли што су одвукли, одвукли материјале, одвукли та помоћна средства и тако даље, јер су они задњи изашли из Зворника, разумете, значи, ваља обезбедити да полиција може радити свој посао, да се све набави што су тражили, од столице, до не знам тамо свега. Даље, војска се организује, немамо касарне, немамо залиха војних никаквих, разумете, треба набавити, сваки војник хоће сваки дан да доручкује, хоће да руча, хоће да вечера, пукле му чизме, разумете, толико је тих проблема било, људи, заиста и што је још најтеже било и највеће зло – долазак избеглица. Дође ти пар стотина или хиљада људи одједанпут са децом, са женама, са торбама, разумете, не знаш где ћеш са њима. Ваља то све примити, ваља са сваким проговорити и неко рањен дошао, неко дошао болестан, неко изгубио сина, неко хоће да сахрани, неко хоће, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте о томе да ови добровољци, кажете, радили су свашта. Да ли сте о томе што су они радили свашта, разматрали и на Привременој влади?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како да нисмо, све смо критиковали, сваки њихов потез у току дан-два претходна смо износили и критиковали и тражили да се то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тражили од начелника полиције, односно команданта штаба ТО да они предузму одређене мере да се то спречи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Влада је сама то тражила и они су сами предлагали да се у међусобном договору да се то мора решити и да се то мора прекинути.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли су они после извесног времена казали, предузели смо мере, али нам не дају резултате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, колико могу, толико су предузимали мере, кажем Вам, па, схватате, колико се могу предузети мере, ако су били и сами под пушком, колико су смели, бојећи се за свој сопствени живот да предузму неке радикалне мере.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, сада кажемо, та Привремена влада поставља, нема неке ингеренције, без обзира што она поставља начелника полиције, односно команданта ТО.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја се извињавам, ја молим да господин Тужилац тачно интерпретира садржину онога што је сведочење. Није речено да поставља, предлаже, начелника полиције предлаже, тако је сведочено, може се проверити у транскрипту.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Као кадровско решење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквом сведочењу?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Сведочењу, односно у одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у Хагу.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Извините. Дакле, јасно је речено да предлаже начелника полиције, а да потом, МУП потврђује, тако да, молим, ако се нешто од тога наводи, да се тачно предочава.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дакле, предложили смо кадровско решење и послали допис Министарству унутрашњих послова да то решење, да то лице постави или да одбије, да постави друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко поставља?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Министар полиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Код те немогућности да се према њима предузме, да ли су начелник полиције и командант штаба ТО нешто предузели, па нису могли, па онда ишли својом линијом да траже од више команде да им помогне у томе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, не знам за њих шта су они предузимали, верујте, нисам никада о томе разговарао са њима, ни питао за те могућности.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У једном тренутку неко је и био ухапшен, знате ли, ко је све био ухапшен, а ако не знате ко све, знате ли отприлике, колико?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да је на хапшењу ових добровољаца што је било, ако на то мислите, не знам колико их је било уопште, разумете и не знам тачан датум када су хапшени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је међу њима био као ухапшен и Марко Павловић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да је он након дан-два само приведен, истог момента није, него је касније поново приведен и саслушан и даље шта је било – не знам заиста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ове одлуке Привремене владе које носе Ваш потпис, да ли сте потписивали те одлуке добровољно или не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Слушајте, свака одлука која је донета већином гласова, била је моја обавеза да је потпишем. Значи, ако се гласа за неку одлуку и ако је један глас више за нешто, такву одлуку, то је била моја обавеза да је потпишем, нисам

могао то одбити, а мислим да нема ни једна одлука која је мимо законских прописа да је потписана, колико се ја сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је дошло до исељења Муслимана из Козлука, шта је било са њиховим кућама?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имали смо Комисију при општини која је вршила распоред, распоређивање избеглица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да мало интервенишем, то смо јуче испричали све, да су усељене одмах избеглице чим су ови отишли.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пописан инвентар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви су усељене ове српске избеглице, одмах у те куће.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И само да додам, да је у Козлук ушло избеглица из двадесет и пет општина централне Босне, сада можете замислити какво је то стање било укупно у Босни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су те биле избеглице када су ови, да ли су они чекали да они изађу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Биле су у спортским дворанама, у школама, у појединим српским кућама, свако је примио по неку породицу, разумете, распоредили смо како смо знали и умели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису ови исељени зато да би ови ушли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, таман посла, Боже сачувај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро да питам, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је доношена каква одлука на Привременој влади о размени имовине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На захтев тих избеглица које су дошле овде, они су захтевали да се оформи нека комисија и да им се нека одређена канцеларија где они могу да пријаве, да понуде, разумете, своју имовину ради размене у Федерацији Босне и Херцеговине за некога ко буде заинтересован у општини зворничкој и онда смо ми одредили, Комисија је била, дакле, пар правника чини ми се да је било који су тај посао радили и то је било објављено на радиу, да ако неко жели да изврши размену и понуди своју имовину за размену, да се јави тој и тој комисији и да комисија успостави односе између тих заинтересованих и оних који нуде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је на Привременој влади доношена каква одлука у вези са местима где ће бити сахрањивани лешеви?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било различито место сахрањивања Срба и Муслимана?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имате Ви ту одлуку, мислим да је одлука на основу Упутства овога официра који нам је био придодат, он је, малтене, ту одлуку и конципирао и саветовао како да се напише и мислим да је одлука високо оцењена од међународних институција, јер је тамо речено, колико се сада могу сетити, да Муслимане идентификоване сахрањивати у муслиманско гробље, а Србе у српско гробље, ако породице не захтевају да се не преузму, уствари, мртваца и не жели да их сахрани на друго место, ако породица жели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо читати, када будемо дошли до писмених доказа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вама у знању да ли је било премештања лешева?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је печата Извршни одбор имао и код кога су се налазили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Требао је имати један печат, тај печат је био код господина Стеве Радића, начелника за привреду и финансије. Ја нити сам хтео да депонујем свој потпис, нити сам потписао ни један налог у општини о било каквим трансакцијама финансијским, верујте, просто нисам хтео да се упетљам у то, избегавао сам то све, тако да смо то дали начелнику за финансије, он је располагао комплет жиро-рачуном и свим благајном, жиро-рачуном и свим тим финансијама. У његовим рукама је било све, и протокол, и печат и све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био Ваша секретарица?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Може се казати да је била Стана Јакшић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је припремао одлуке, нацрте одлука за Привремену владу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био је секретар Привремене владе, дипломирани правник Мишко Јовановић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он припремао те нацрте?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, он је припремао, али вероватно ту и са Стевом Радићем, и он је био други правник тако да су се договарали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У односу на нацрт, да ли се сећате, јесу ли такве одлуке доношене или је било исправки, допуна, измена?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Било је дискусија, у сваком случају, одлуке су, на основу дискусија, на основу гласања, усаглашаване и доношене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Толико. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике, имате ли идеју колико ће бити питања.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли би могли направити мало паузе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо, мислила сам да видимо, ако имате отприлике као Тужилац, да почнемо, па да то завршимо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пет-шест питања, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте да пробамо још оштећене, па да пређемо на браниоце.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја бих ипак да направимо паузу, ако је икако могуће, јер ја стојим већ дуже времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одређује се пауза у трајању од двадесет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче монитора, колега, нема потребе за мониторима, када смо већ ту сви близу, једино када су упитању, само, ја Вас молим да завршим,

значи када су у питању описна документа то траје, буквално, пар секунди, да се то обезбеди, а струју имате за лап-топ, питала сам режију.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хвала Вам, ја ћу погледати, али мени не делује да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате струју?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не, на овом прекидачу за који је везан монитор, јер другог прекидача нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају, имају, тамо су велике, имају велике, само за овај део овде, ми се сви видимо, зато што нам одвлаче пажњу, сами себе гледамо, знате, сви се овде видимо, то нема проблема, а имамо ове велике ове мониторе и публика све види, мислим, нема никаквих проблема. Добро, режија нека укључи мониторе, а ми ћемо своје, ако не треба, да искључимо. Ваљда су нас чули – јесу, добро, да ли Вам ради струја, шта је било?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: У реду је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ради?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Све је у најбољем реду, захваљујем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да наставимо. Нека дође оптужени. Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Мене прво интересује, окривљени је рекао да је био на оснивачкој Скупштини у Власеници и да је тамо разговарао са Радованом Караџићем о том организовању СДС у Зворнику, па ме интересује, у ком својству је био и у ком својству је разговарао са Радованом Караџићем?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У личном својству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободно се обраћајте већу, не морате да се окрећете.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро. Самоиницијативно сам отишао, јер сам видео да се у Зворнику још ништа не ради, нисам чуо, уствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то објаснио јуче.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам објаснио, нисам још био чуо, нисам још сазнао да је, да су се инжењери «Глинице» већ састали, да су основали тај Иницијативни одбор, па сам отишао, питам, шта да радимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте желели да на нивоу општине Зворник се странка?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Оснује странка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се оснује, добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме, како окривљени каже, биле су приче да Срби беже у Србију, па су онда они организовали неку смотру, неку пробу. Ко је то организовао и онда су утврдили да има Срба, да је отишло само око 10%, да је остало око 90%, интересује ме, када је то било и ко је то одлучио да се изврши тај, како се то зове, провера становништва?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: 05. априла је нападнута војска у Сапни, убијен заставник, растерани војници, неки рањени и тако даље и Кризни штаб је тада у оцењивању безбедносно-политичке ситуације донео закључак, пошто смо се бојали да не удари село на село, разумете, да не почну неки сукоби, неконтролисани, а много се причало уопште у народу како Срби беже у Србију, само пређе преко Дрине и тамо му слобода, разумете и да би знали колико имамо Срба на располагању, ако је то већина побегла, хајмо и ми да бежимо, разумете, а ако је већина остала ту, значи, остајемо сви ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте урадили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И Кризни штаб је донео закључак да се изврши смотра, односно скуп војно способних људи у сваком селу, да видимо колико имамо људи на располагању и то је речено, без оружја, значи без икаквих провокација, без икаквог оружја, без ичега, само да се преброје и пребројали смо се. Око 90%, преко 90% Срба војно способних је било присутних ту и ништа више.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је та смотра обављена по налогу Кризног штаба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, по налогу Кризног штаба.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је он био председник Кризног штаба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме, ко је формирао ове сеоске страже у српским селима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Свако је село формирало своје страже.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На основу чијег налога?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На основу налога месне заједнице и њихове процене.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли је било пре сукоба било каквих, да ли је постојао гарнизон ЈНА у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Гарнизон ЈНА да ли је постојао у Зворнику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли смо јуче да није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било војске?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Била је једна јединица која је наишла из Јастребарског.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то смо рекли.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И то сам објаснио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мислим, за све време кампање, за шта Ви одговарате овде, што је предмет оптужнице, да ли је било војника ЈНА и официра на подручју Зворика?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, само једна јединица из Јастребарског је дошла, Обреновић који је био један једини капетан, било је пар тенкова и можда десетак – двадесет војника, то је све било од ЈНА, ништа више.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било официра у оквиру територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није било? Ко је сачињавао територијалну одбрану, да ли су и регрути сачињавали територијалну одбрану?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Регрута ми нисмо имали, територијална одбрана није војска, војска има регруте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на резервисте, можда?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Територијална одбрана.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, друго су резервисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Млада војска?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Резервисти, резервисти само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно после мобилизације?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је наредио мобилизацију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо причали, колега и ону привремену и данас смо поново понављали.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Занимљиво је да командује Аркан, а да тамо нема официра, због тога ме интересује, уопште војна та структура, војне јединице које тамо делују, мислим да нису довољно расправљене, да није расправљена довољно та хијерархија, значи, нема ни један официр? Неки Пеја наређује исељавање Козлука?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сада можемо само да га питамо, шта он закључује, то је већ сада на нивоу његовог закључивања, па да видимо да ли он зна.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Објаснићу, објаснићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да објасните?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Могу. Кризни штаб је имао задатак да само организује сеоске страже, да се сва села бране, никога да не нападамо, ништа не освајамо туђе, ништа више. Због тога, Пеја када је дошао и Аркан када је дошао, они су се као, у то време најјача сила међу нама ту, дошли су, разумете, једноставно нас истукли, наредили да има да радите то и то и готово.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То ме интересује, да ли је Аркан био најјача војна сила тада у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Аркан је био тада најјача војна сила тада и могу Вам још једну ствар рећи: тај господин Аркан, хоћу да овај суд зна, дошао је часно, поштено са својим војницима, помогао нам, истерао «зелене беретке» из Зворика, повукао своју војску, оставио Зворник читав да није био ни један излог обијен, да није била ни једна каса предузећа ни банка обијена, да није била ни једна муслиманска златара обијена, а све оне приче које су се водиле о Аркану, да је Аркан дошао у Зворник, опљачкао Зворник, урадио ово и оно су нетачне, ја Вам тврдим овде на овом месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је пљачкао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После су дошли они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Којекакви добровољци и тако даље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Које су још формације биле?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Било је ту разних самаца, добровољаца, наших домаћих лопова и тако даље, дакле, у једном, сада у Београду, овде, деси се провала, убиство и тако даље, а камоли да се неће десити у Зворнику који је у рату.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пре него што је дошао Аркан, пре него што је он прогласио ослобођење Зворника, да ли је било пуцања, да ли је било хапшења, да ли је било исељавања Срба и малтретирања у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никаких малтретирања, никаквих исељавања није било, само је атмосфера била таква да су се људи плашили да неће почети и Срби пошто су имали породице у Малом Зворнику, у Лозници, у Србији, разумете, 90% скоро Срба са општине зворничке, своју децу, своје жене, пребацили преко Дрине, да би биле сигурне породице.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али, ако ништа од тога није било, од кога се штите, од кога беже Срби?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господине, имали смо информацију већ у октобру месецу 1991. године да је постројена јединица «зелених беретки» на месту Годуш, јуче сам то објашњавао, прекјуче, где има и сада споменик, када је, ког дана постављена прва оружана јединица патриотске лиге «зелених беретки». Даље, на Кули граду више нас, више кровова малтене наших, била је информација да постоји јединица од четиристорине-петстотина војника који се обучавају, коју обучава Хајро некакав, официр муслимански који је напустио ЈНА и дошао да организује муслимански

народ, муслиманску војску. Због тога се наш народ плашио и због тога је наш народ бежао са својом породицом у Србију.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Окривљени је рекао да су извукли, у једном тренутку, нисам записао датум, а није ни битно, да су извукли Кризни штаб у Каракај. Интересује ме у који простор?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У простор «Алхоса».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је тамо постојао неки Сабирни центар?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је уопште му је познато о постојању Сабирног центра у Каракају?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, Сабирни центар у Каракају није био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Логор или тако нешто?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Никада ништа није било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја не знам да је постојао Сабирни центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није предмет ове оптужбе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, не, него питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада да ширимо.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немојте ме питати поново, што није предмет овог суђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова није, за Каракај није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не питам ја њега за Каракај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него кажем, не можемо сада причати о другим логорима, имамо овде ово што нам је у оптужници, Челопек, Економија и Циглана.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Врло добро ја знам шта је предмет оптужбе, то знам, али он је дао изјаву да је извукао Кризни штаб у Каракај, ја сам га питао где, он каже у «Алхос». Ја га питам, да ли му је познато као председнику Кризног штаба, да ли ту постоји један страشان логор? Он каже да нема. Ја мислим да је то у мом мандату да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајде наставите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао сам да не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он каже да не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам га ја да ли је било саслушање у «Алхосу», а он је исто рекао да не зна. Изволите даље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није морао он да буде оптужени, могли су да буду други људи, могао је бити логор за Србе, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо Тужиоцу да оставимо, ако има нешто.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није баш Тужиоцу, могао је он то да зна. Каже да је напустио разочаран, резигниран, уплашен, напустио је место, дао је оставку на место председника Владе и Извршног одбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите ово у јулу?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, зашто после два месеца или месец дана прихвата да буде председник Општине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зато што се ситуација после тога средила, прорадила је Скупштина, војска се формирала, дошао је командант војске, формирала се бригада, устројио се живот нормално, разумете, прорадила СДК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, хвала. Изволите даље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он каже, ми смо се бавили само цивилним питањима, а ко се бавио војним питањима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Војска.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Која војска?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, територијална одбрана и активна војска која је још увек тада ту била.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Та из Јастребарског?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Званична активна војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих десет-двадесет војника?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: ЈНА, не, не, било је још јединица које су биле у Шеховићима, та јединица је распоређена дакле по том терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви мислите само на Зворник, на општину?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У Зворнику сам рекао, било је десетак војника и пар тенкова и Обреновић и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Челопеку и то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сада овде на питање Тужиоца, па није чини ми се то дорекао, он је покушао да каже, али баш није. Ко је формирао ту Комисију за уселјавање српских избеглица у муслиманске куће у Козлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Влада.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте Ви били председник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је водио неке разговоре са представницима власти у Београду, са МУП-ом, ДБ-ом о помоћи Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На мене мислите?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да ли он лично водио разговоре и да ли је било нешто од те помоћи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам имао један састанак са господином Радмилом Богдановићем који је тада био председник скупштинске Комисије, мислим за односе са Србима и диаспори или не знам нека Комисија је била, најавио сам се код њега, дошао сам код њега, представио се, рекао о чему се ради. Рекао сам му: постоји могућност да дође до конфликта, да ли имате у плану, можете ли нам нешто помоћи, разумете, у чему се састоји, треба нам све, немамо лекова, немамо хране, немамо завоја, немамо оружја, немамо ништа, схватате, једноставно смо голоруки, али знамо да је већ муслиманска страна наоружана. Он је човек дипломата, какав и јесте, разумете, погледао ме онако, насмејао се, каже. господине Грујићу, ми пратимо вашу ситуацију и оног момента када осетимо да вам је нужда, да вам треба помоћи, помоћи ћемо онолико колико будемо ми били у нашој могућности.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Извините, ја сам малопре питао, може да се деси да се то понавља, међутим, главна ова оптужница је та да је неко наредио Фадилу Бањановићу да исели две хиљаде људи, он каже да је то наредио Пеја. Сада ја још једном морам да питам: да ли је било неке власти над Пејом, да ли је он могао бити санкциониран, да ли је он могао бити, да ли је његово наређење могло бити обесмишљено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он рекао да је нико наредио, него да се Пеја договорио само са Фадилом, да су се они договорили?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја сам цитирао оптужницу, а он каже да се са Пејом договорио да потпуно себе извлачи из те ситуације, е сада ја питам, да ли је имао контролу неку Пеја, да ли је имао неку вишу команду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, питање је везано за тог Пеју?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пејо је имао контролу над нама свима, свима нас је шамарао, прво мене.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Је ли он имао над њим некога?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Могу ли да замолим да сачека да оптужени заврши одговор.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прво је тај Пеја ишамарао председика Извршног одбора и општине у Малом Зворнику, па када је дошао у Кризни штаб, ишамарао је и мене и сав Кризни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли је Пеја шамарао или Аркан?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пејо и Аркан заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно су шамарали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Заједно су били, схватате, и нису само они, био је са њим и Љубиша Маузер неки из Бијељине, покојни сада, разумете и тако даље, према томе, ми смо били у једној ситуацији да главе погубимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислите на контролу фактичку да је имао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Контролу фактичку имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овако формално, да ли је имао исто контролу на основу неке одлуке?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ма, ниси смео преко њега проговорити, а камоли, једноставно, када уђе у седницу Владе, ако је седница, ми сви морамо устати и стајати мирно пред њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте објаснили.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неком да се пожалите на то, да Ви не можете да вршите власт?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ко ме – немамо никоме, у Сарајеву руководство сво негде избегло, нигде никога жива нема више који су били, то је, једноставно, једно расуло државе, расуло општине, у Сарајеву нема никога, да ли су у шуми, да ли су у Београду, где, нигде икога, нити имамо адреса нити имамо телефона, нити, једноставно остали смо сами на пустом острву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја немам више питања. Хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Сада управо је окривљени рекао да је Аркан, значи, дошао у акцију заузимања града, отишао, да није ни у чему његова јединица учествовала, да су значи часно отишли из Зворника. Одакле је Пеја у јуну и све време тамо, ако су Арканове јединице отишле?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пејо је ту врло често долазио и био је веома у сталном контакту са Фадилом Бањановићем. Какви су њихови односи били, ја не знам, разумете. Дакле, често је био у Зворнику, дође и види шта ко ради, ако треба кога ишамара, истуче, нареди и тако даље. То је била његова улога и сталан контакт је имао са Фадилом Бањановићем и где год да се Фадил Бањановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До краја јуна док они нису изашли, 26. јуна?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: За сво време он је имао сталан контакт са Фадилом Бањановићем. Какви су њихови односи били, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваши односи са Пејом, да ли је он долазио и код Вас на Владу и даље?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је долазио, кад год дође, увек, кажем Вам, морали смо пред њим мирно стајати, морали смо сви слушати његова наређења, разумете, то што нареди.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је тај Пејо ишао сам или је нека јединица постојала поред њега?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нема јединице, ту је било пар људи у његовој пратњи са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није имао неку војску своју?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, пар људи дође са њим увек око њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звао тај Пеја?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: До када функционише Кризни штаб?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пет пута смо то поновили, да Кризни штаб је функционисао до 10.04., значи 06.04. сам ја смењен, постављен је господин «К». Господин «К» руководи Кризним штабом до 10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда се формира Привремена влада и Ви 12., то смо рекли.

НАТАША КАНДИЋ: Шта се догађа од 10. до 13. када почиње да функционише Привремена влада? Ко је тај, ако је, значи, укинута Кризни штаб, Привремена влада још није почела да функционише?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, 10. функционише, а он је постављен 12. за председника.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: 12. сам ја постављен, а 10. је била Кризни штаб и донесена је одлука да се формира Привремена влада, на наредном састанку.

НАТАША КАНДИЋ: Па, добро, прва седница Привремене владе је 13.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Шта се догађа у том периоду? Кризни штаб да ли наставља да функционише до седнице Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пејо и Аркан су главни били, и Бог и ситуација и све.

НАТАША КАНДИЋ: Значи, шта, функционишу Аркан и Пеја?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Окривљени је такође рекао да је све било у реду, ни један излог није био разбијен приликом заузимања акције. Извештаји међународних организација казују да је у том тренутку приликом заузимања Зворника, да је преко седамдесет људи убијено. Да ли је он, значи, када се вратио из Малог Зворника, у тој припреми за Привремену владу, да ли је неко, да ли су Пејо или Аркан или неко друго тело, информисани или да ли је негде стављено на неки дневни ред то да су десетине и десетине цивила убијени?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам колега.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Није предмет оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате Ви, ту сам ја. Да ли можете да се ограничимо на овај период, ако овако кренемо, заиста. Значи, ови поступци су и у Хагу, сигурно за друге окривљене, значи, овде имамо период од.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, ја се само логички надовезујем на оно што је окривљени каже. Он каже да није ни један излог такнут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо излоге у оптужници, заиста.

НАТАША КАНДИЋ: Значи да не слушамо окривљеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, чак и да чујемо за излог, није предмет оптужбе, не знам да ли ме схватате, значи овде је предмет оптужбе од.

НАТАША КАНДИЋ: Жао ми је, Ви ме онда прекините, али ја морам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од половине маја.

НАТАША КАНДИЋ: Али ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, ако кренемо да утврђујемо од почетка историју.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, како ћемо стећи неку слику, ако он каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је конкретно питање?

НАТАША КАНДИЋ: Питање је, ако каже да је Аркан и његова јединица, да су напустили Зворник без иједног инцидента, да није било нечега, питам, да ли је обавештен о лешевима, о убијеним људима ту приликом заузимања Зворника?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се противим питању.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Објаснићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, о томе сте се изјашњавали, али то није везано за ову оптужбу, укратко реците, да ли знате, да ли је било убијених за време узимања Зворника?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Молим Вас, ако дозволите, само кратко, кратка напомена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Пуномоћник оштећених се позива на неке извештаје. Ако се позива на извештаје, нека нам да извештаје, нека се предочи извештај, па онда можемо о томе да причамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У предмету имамо сазнања о тим, имамо исказе везано за ове догађаје, само укратко да чујемо. Ево, окривљени, колико сам схватила је вољан да одговори.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја нисам рекао да није било инцидента, рекао сам да није било пљачки, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је било погинулих за време узимања Зворника?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Било је, нормално, то је била борба, схватате, јединице које су биле на Кули, биле су у Зворнику, водила се борба неколико сати, разумете и након завршетка борбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говоримо о 09. априлу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: О 09. априлу, након завршетка борбе, разумете, полиција и комунална служба је нашла дванаест мислим тела мртвих и међу њима је било двоје или троје Срба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То имамо и у исказима сведока, али то ћемо када дођу сведоци.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То су све надуване цифре, рецимо мени је хашки истражитељ рекао да је било четири хиљаде људи убијених, разумете, то заиста нема никакве логике.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли има сазнање, ко организује скупљање лешева по граду и где се сахрањују?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Комунално предузеће.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Комунално предузеће.

НАТАША КАНДИЋ: Ко позива комунално предузеће, баш тада после 09.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нема га шта позивати, комунално предузеће ради свој посао, одмах су сва предузећа наставила радити свој посао.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, како комунално предузеће зна да треба да иде по граду да скупља лешеве?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како неће знати, када купи смеће, наиђе на леш и јави, ајде људи, зовну полицију, врши се увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да преформулишемо, да ли Ви знате да су они скупљали лешеве тако што наиђу или их је неко обавештавао, па они кажу, сада морамо да идемо тамо, камионом, неким возилом?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам Вам рекао, да сам био одсутан од 06. све до 10., разумете, нисам био директно укључен у то и нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а касније, после?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Касније, што се дешавало, нормално, јави се полицији, грађани јаве сами полицији, има ту и ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека одлука како се то ради или Ви то претпостављате? Како ово знате што сада причате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одмах је донешена одлука Комунално предузеће да почне са радом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, везано за одношење лешева? Да ли Ви лично знате да ли су они добијали информацију од некога или да они како кад наиђу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нико ме није о томе обавештавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви нешто о томе знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је, такође, да када је заузет Зворник да је одмах објављено на радиу и да су позвани грађани да се врате. Који грађани су позвани да се врате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сви грађани, и Срби и Муслимани су позвани да се врате својим кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Још једном значи, радиом су позвани и Срби и Муслимани да се врате кући?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сви, сви, и радници да се врате на своја радна места.

НАТАША КАНДИЋ: Ко се вратио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Вратили су се сви.

НАТАША КАНДИЋ: И Муслимани и Срби?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И Муслимани и Срби.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, 13. почиње Привремена влада и окривљени је данас рекао да је Привремена влада разматрала све инциденте који су се догађали, да им је то стално било у некој надлежности. Да ли се сећа, да ли је међу тим инцидентима, на пример, помињано да је, шта се догодило, на пример, 29. априла у селу Снагово, да ли је било на Привременој влади, да ли Вас је неко обавестио, информисао о томе?

Р Е Ш Е Њ Е

Одбија се одговор на постављено питање, јер није у вези са предметом оптужбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, следеће питање. Да ли је, пошто је Привремена влада разматрала све инциденте, да ли је међу тим инцидентима и добила обавештење о убијеним цивилима у селу Кобилицама које је на неколико километара?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одбија се одговор на постављено питање, јер није у вези са предметом оптужбе.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је међу инцидентима које је Привремена влада разматрала, да ли је било говора о убиству више десетина цивила у селу Грабовцима?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одбија се одговор на постављено питање из истих разлога.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али је у вези са делатности Владе, о раду Владе, о раду Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда другачије поставите питање.

НАТАША КАНДИЋ: Моје је питање прецизно.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја нисам интервенисао, извините, најпре, формулација питање почиње: разматрали сте све инциденте. Та формулација, она није садржана у његовим исказу, таква формулација.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте рекао да су све инциденте разматрали.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не све инциденте, него инциденте до којих су они сазнали, а не све, то је битна разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, нећемо сада, дакле, хоћете да преформулишете питање на опште неко понашање.

НАТАША КАНДИЋ: Пошто је он рекао да је Привремена влада разматрала инциденте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Инциденте о којима је сазнавала, добро. Које је питање?

НАТАША КАНДИЋ: Добро, то о којима је сазнавао, зато што је рекао да је њих било јако пуно, да се догађало и да су они о свему тамо разматрали. Сада ја питам конкретно о тим инцидентима, па питам, да ли је, на пример, да ли је после, да ли је када је исељен Козлук, да ли је Привремена влада разматрала шта се догодило приликом тог исељавања, да је неких петнаест-двадесет људи убијено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је после исељавања из Козлука ту се нешто десило у Козлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, ништа се није десило у Козлуку, никаквих инцидената ије било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су остали Срби у Козлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После су се вратили и Срби и доселиле се ове избеглице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У списима стоји податак да су Срби остали у Козлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, можда је било пар породица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да су остале неке старице Муслиманке?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Врло мало је било Срба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се информисали, да ли сте питали или сте чули да је неко убијен ту после останка у Козлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа о томе нисам чуо, нити сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, значи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли је Привремена, значи, након исељавања из Козлука, да ли је Привремена влада била обавештена, разматрала, сазнала за инцидент са Ромима који су остали у Скочићима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: О томе немам појма ни да је ко остао, нити је да је било било шта.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте, значи, сазнали на Влади?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нико то није сазнао, нико није дискутовао.

НАТАША КАНДИЋ: Да је убијено двадесетпет Рома и петоро ромске деце?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ништа о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то, у Скочићу?

НАТАША КАНДИЋ: Они су били остали након, они су дошли у Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нема у предмету, не знам стварно о чему је реч, добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ништа о томе.

НАТАША КАНДИЋ: Е, сада, да ли је Привремена влада разматрала као инцидент или је доносила одлуку у вези са исељавањем људи из Ђулића, из Бијелог Потока, Луле, Шетића, када се покреће неких седам-осам хиљада људи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није предмет оптужбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја стварно не знам чему ова питања.

НАТАША КАНДИЋ: Зато што је ово нешто у надлежности Привремене владе и зато што хоћу да поставим још једно, после овога једно врло конкретно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците конкретно питање.

НАТАША КАНДИЋ: А то је, што је окривљени у то време, он је председник Привремене владе, да ли је неко дошао, да ли на састанак Привремене владе или на неком другом месту, да ли је окривљеног питао, шта се догодило са људима који се налазе, око седамсто људи који се налазе у школском Техничком центру Каракај? Молим Вас, врло је важно да прецизно одговори на ово питање.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одбија се одговор на постављено питање, јер није у вези са предметом оптужбе.

НАТАША КАНДИЋ: Ја ћу да наставим да постављам питања, за која сматрам да су у надлежности некога ко је председник Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам стварно.

НАТАША КАНДИЋ: Не знам докле ћете да одбијате, молим Вас, он је председник Привремене владе. У том школском Техничком центру убијено је једно седамсто људи. Он је за време, значи, за време његовог мандата, надлежности, молим Вас, морам да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви добро знате.

НАТАША КАНДИЋ: Зато што ћу касније и сведока питати, да ли неко долази на састанак Привремене владе и пита га то или на неком другом месту, или да ли га пита, шта се догодило са људима у школском Техничком центру и шта он одговара?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја молим или да се питање одбије или да се формулише тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбили смо, одбили смо питање.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Мислим да није у реду. Ко је начелник полиције у време заузимања Зворника, начелник СУП-а, а ко командир полиције?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Начелник СУП-а Миле Мијић, а командир полиције сведок «К».

НАТАША КАНДИЋ: Командир полиције?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: 08. априла?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пар дана.

НАТАША КАНДИЋ: Ко после долази за начелника СУП-а, а ко за командира полиције?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: За начелника СУП-а долази Милош Пантелић, а за командира долази Маринко Василић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо рекли.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Заменик командира.

НАТАША КАНДИЋ: У које време је директор Аутопревоза командир полиције?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, не сећам се тачно датума.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли почетком, пре заузимања, за време заузимања?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У априлу, не знам тачно.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У априлу, не знам тачно датум.

НАТАША КАНДИЋ: У априлу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Не можете да одредите према?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам шта сам јуче вечерао, а камоли ово да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли питате, да ли је истовремено био и полиција и ово? Да ли је био?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није, није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо питати сведока.

НАТАША КАНДИЋ: Окривљени је такође данас рекао да је на седници Привремене владе било понекада посматрача и за време састанака Кризног штаба, да је командант територијалне одбране понекада био у својству посматрача. Да ли је још неко био у својству посматрача, да ли је то била нека процедура, да неко ко није члан, не знам, Привремене владе или Кризног штаба, добије статус посматрача?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ми смо тражили од војске да нам пошаље једног човека за саветника, једног официра, да нас усмерава да не би погрешили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте добили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И добили смо господина Милосављевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милосављевића?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, заставник шта је био, схватате. И то је једном што смо тражили и добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овај Бранко Поповић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Бранко Поповић је долазио као наш саветодавац, као познаник наш, разумете, заједно са Драганом Спасојевићем, који су се већ од раније познавали и молили смо да присуствује, да нас посаветује, да нас усмери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је донео одлуку ангажовања аутобуса Аутопревоза?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите овог «Дрина транс»?

НАТАША КАНДИЋ: Па, мислим Аутопревоз или како се зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су биле превозничке органиације

НАТАША КАНДИЋ: Тамо где је директор после тога Спасојевић.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пазите, била је «Дрина транс». Међутим, војним одсек је својим налогом мобилисао одређени број аутобуса уколико је то потребно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из «Дрина транс»?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За своје потребе.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То изврши требовање војном одсеку, а војни одсек изда позив возило број то и то, сваки војни обвезник и возило то и то, стајали су на располагање војсци.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли то значи да директор те фирме није располагао аутобусима, него су сви били значи на располагању војсци, и они одређују где?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: По закону сва моторна возила су војни обвезници и они су пописани, имају свој картон и дужни су на позив војске да се јаве.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Да ли је на Привременој влади, да ли су понекада присуствовали директори или неки из управе Комуналног предузећа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Увек су присуствовали директори ако су имали своје захтеве или неке проблеме, позивани су, ако траже, рецимо одређени број радника да се мобилише, демобилише, ако му треба нека помоћ, разумете, у материјалним средствима и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Директор дође?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дође директор, позовемо га, он постави свој захтев Привременој влади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи не увек, него када га Ви позовете?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само када га ми позовемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: У којим ситуацијама се позивају директори Комуналног?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У ситуацији, рецимо, ако директор Комуналног каже, немам пара, нема плата да платим радницима, немам довољан број контејнера, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то када Вам се обрати писмено?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Обрати, нормално, писмено са захтевом и дође да се расправи о његовом захтеву.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте исплату, да ли је Привремена влада давала наредбу за исплату трошкова Комуналном предузећу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкове Комуналном предузећу.

НАТАША КАНДИЋ: Као што сте плату за болницу, за територијалну одбрану?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све је плате Привремена влада, значи, комуналном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је плаћала Привремена влада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све је ишло.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се Комунално предузеће јављало са захтевима за повећане трошкове, обзиром шта су све морали да раде на терену?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Они су ангажовали један број радника који су имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви лично имали увид у трошкове Комуналног предузећа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, ја нисам ништа то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли тражили да Вам показују?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, то се достави секретару за финансије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овом Стеви Радићу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте. И секретар за финансије на седници Владе каже: имамо захтев Комуналног за толико плата, имамо захтев војске за толико, имамо болнице за толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте те суме упоређивали, гледали, да ли је нешто више, мање?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нема то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада ја те спискове нисам гледао, нити ме је интересовало.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте на састанцима Привремене владе, да ли је Влада доносила одлуку о томе, у вези са овим радом Комуналног предузећа, да једног дана иде на једну локацију, па скупљају лешеве, па носе на другу, па на трећу, па у Козлук, па у Јусиће, да ли је о томе било говора?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо, ја нисам био птица, да одлазим по свим местима. Ја сам био председник Привремене владе која је имала своју канцеларију.

НАТАША КАНДИЋ: Ја питам, да ли је директор Комуналног, да ли су они то, да ли сте их позивали, образлагали, њихов рад, где све иду и шта раде и да сте на основу тога одобравали и средства или не знам, ако су им требали контејнери?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били, добро да преформулишемо, јесте били упознати са радом Комуналног предузећа, како односе, како спроводе одлуку о сахрањивању?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Комунално предузеће је имало задатак да настави даље рад, свој посао који је радила и пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте контролисали Ви рад Комуналног предузећа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Шта ћу контролисати ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте, не шта ћете?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имали су они свог директора који је.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте молим Вас, како да настави рад као пре рата, они пре рата нису скупљали лешеве по улицама?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја протестујем због оваквог начина испитивања. Протестујем због начина испитивања, ако има конкретно питање, нека се то питање постави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Он је рекао шта зна о раду Комуналног предузећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно, хоћете ли још неко питање?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Све преко тога, излази из онога шта је његово сазнање о томе, молим да се о томе води рачуна.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је донета одлука о одношењу тела из Каракаја на Црни Врх?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О одношењу тела из Каракаја на Црни Врх?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: О томе никада није расправљано, нити шта о томе знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Још, окривљени је данас рекао да су аутобуси са људима из Дивича, након што су враћени, да су дошли испред општине и да је он то видео. Да ли је видео само аутобусе или је видео и људе? Да ли су људи излазили из аутобуса?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Аутобуси су стајали, врата су била отворена, када сам погледао са прозора, према томе, људи су излазили, ишли су купити цигара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте људе да излазе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да нисте видели колико је аутобуса?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се, на којој удаљености су ти аутобуси били од њега, од себе где он седи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама била на првом спрату канцеларија?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам био на спрату, они су били доле на путу.

НАТАША КАНДИЋ: Кога је послао доле да разговара, да види каква је ситуација, јер је рекао да је организовао храну, млеко за децу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, секретар је то за привреду послао некога, задужио некога тамо од радника Скупштине да оде до дистрибутивног центра и да узме одређену количину хлеба и млека и конзерви и тако даље за те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су они ту боравили испод Вашег прозора?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, док су доручковали, док су мало прошетали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда пошли за Тузлу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И онда су пошли за Тузлу, према томе, то може бити, сат, сат и по су били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је обезбеђивао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нико, брате, била је полиција само када је ишао неко пред њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиција?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Полиција, патрола полиција, стално је ишла пред њима ради њихове безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као на челу колоне?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Као на челу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је донео онда одлуку да они напусте то место и оду у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао, то је данас већ све испричао.

НАТАША КАНДИЋ: Извињавам се ако је рекао, ја нисам чула, да ли је, пошто се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, али у пасиву, да је одлучено да иду ка Тузли. Да ли можете прецизније да кажете или не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, немам шта да кажем, рекао сам, аутобуси стали, човек који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ко је рекао, ајде сада да иду за Тузлу, обзиром да рекосте, да није ништа тамо њима организовано, размена, станови?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Влада је конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Комплетна Влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже, идите у Тузлу, што не рече, ајде у?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није ајде у Тузлу, него смо сви заједно закључили, сви смо заједно закључили да их треба послати према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао, значи, ништа више не може да каже.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немојте тражити.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Бојим се да не буде, имам утисак да председник већа мало уско тумачи ову оптужницу, овде се ради, заиста, о догађајима, ради се догађајима, о којима се суди, али, поред тога, обавезни смо да утврђујемо и чињенице о којој је он, какве је врсте службено лице био и која је имао службена овлашћења. Ја Вас подсећам да је први пут овде у Србији, имамо под III римски, имамо тачку оптужнице где се говори о одговорности надређених и где се каже, службена овлашћења, овлашћења службеног лица односно војног лица, па сада морамо да испитамо и сматрам да је легитимно постављати питања која се тичу, прво његових функција, а друго, његових овлашћења на тим функцијама, тако да независно од разних логора, да не будемо све одбијени због тога што помињемо Каракај, Бијели Поток и тако даље. Само сам то хтео да скренем пажњу да ми морамо да испитујемо његова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све ћемо да испитујемо, све што је везано за оптужницу ћемо испитати.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Госпођа Кандић је питала нешто о раду Привремене владе, то би морали да видимо, да ли је он овлашћен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О радњама које нису овде описане, а све везано за Привремену владу ћемо питати.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде имамо још једну специфичност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо и по више пута.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Имамо овде једну специфичност, да једна дивља паравојна формација је главна ту, па се поставља питање, каква је у том контексту, када је Аркан неприкосновен, каква су онда службена овлашћења и каква је онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо све.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Питаћемо и убудуће, него се ја бојим да шта год се помене ван догађаја који се односе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да се бојите, оно што није у оптужници, то нећемо питати у тој ширини, него о конкретним догађајима, значи, везано за овлашћења, то ћемо питати и за сазнања, па не можемо ми сада на силу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нећемо ми детаљно да утврђујемо Каракај, него да видимо, ако није расправљао он, да ли је чуо ово, оно, као што је било за Овчару, за Сјеверин, за, онда смо расправљали неке друге догађаје, није баш, ако будемо ово овако радили, онда, онда је то метод интервјуа, то онда није саслушање.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ако дозволите, извините само, тренутак, молим Вас, ако дозволите, најпре један део онога што је колега рекао сте Ви врло детаљно, и председник већа и чланови већа, врло детаљно испитали, ево већ други дан, то је једно, друго: тачно је ово што каже колега о односу територијалне одбране, паравојних јединица које су ван контроле и о односу Привремене владе у том неком троуглу, њиховом односу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то смо испитали.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Тачно је да то треба испитати, али је то, такође, испитано, тако да не видим сврсисходност ове и овакве примедбе. Флексибилност је по мом разумевању била чак и преко мере, која мислим да је примерена оваквој оптужници која је овде пред нама.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, да ли могу ја нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

НАТАША КАНДИЋ: По мом дубоком разумевању, окривљени се налази на позицији надређене власти у периоду од априла до јула месеца, према томе, да би се дошло до тога, колика је његова моћ баш на тој позицији, мислим да је легитимно постављати сва питања која имају везе са њим, као особом која се налази на тој позицији надређене власти и сва моја питања су у вези.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком својству да га испитујемо за Техничку школу у Каракају, као сведока, као окривљеног, као лице које има сазнање.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Она је само питала, да ли се расправљало на Влади, Ви сте рекли одбија се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао сазнање? И шта, каже јесам, и шта онда, шта смо добили?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ништа, идемо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да правимо сада. То можете и кроз, довољно је сасвим овде радње кроз које ћемо то утврђивати. Идемо на питања бранилаца.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Молио бих Вас да појаснимо неколико ствари, трудићу се да то буде врло кратко. Најпре да се вратимо на Кризни штаб. Рекли сте нам до када Кризни штаб постоји, кажите нам, колико је чланова имао, по броју, ако знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја не могу баш сада сетити се моментално, али то је било неких седам-осам чланова, чини ми се, чини ми се, немојте ме везати за број и плус што смо ми касније то појачали то тело, угледним професорима, угледним људима, разумете, тако да би имали што већи број људи који се упознају у ситуацији, који у неку руку закључује, који нам помажу да не би случајно негде пренаглили и погрешили и тако даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја Вас молим само кратко да ми одговорите, ако не знате, тачан број, не знате, идемо даље, да не би губили време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како се одлучивало у Кризном штабу, који је принцип одлучивања у Кризном штабу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нормално, дискусија и гласање.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Који је то принцип гласања, шта то значи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Гласање руком, акламацијом.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је то принцип већине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Принцип већине, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само према микрофону, молим Вас, да би се чуло.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, молим Вас, најпре, којом одлуком су регулисане надлежности Привремене владе, односно Извршног одбора, да ли је Вама то познато?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Извршног одбора, има скупштинска одлука о Извршном одбору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Посебна одлука или Статут општине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Скупштина има, донесе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скупштина општине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одлуку, одлука о Извршном одбору о надлежностима и задацима Извршног одбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате Ви ту одлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Овде је код себе немам, али сигурно тамо да у архиви Скупштине општине има сигурно, знам да је донешена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове та одлука?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одлука о Извршном одбору, тако се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлука о Извршном одбору?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Односно о функционисању и надлежности Извршног одбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: То није тачан назив, али, доћи ћемо до тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је та одлука донета?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Донешена је одлука када је изабран председник општине и када су изабрати остали функционери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У децембру?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У децембру месецу 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То за мирнодопске услове или за?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: За мирнодопске услове, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За мирнодопске?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не када је проглашено ратно стање?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, молим Вас, у складу са којим актом су одређиване надлежности Привремене владе, да ли Вам је познато и узгред, које су то надлежности, побројте их, било је о томе речи, али, побројте које су надлежности Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Надлежности Привремене владе биле су надлежности Извршног одбора, а то је: организација, значи, живота комплетне општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ све набрајао, све, привреда, финансије, све. Идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Живот уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, молим Вас, како се доносе одлуке на Привременој влади?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао сам, сви смо дискутовали, дође захтев.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После дискусије, како, да ли гласате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Гласа се акламацијом, са дизањем два прста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли је већина гласова?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Већина ако изгласа, значи, то је одлука важећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлука је донета, већином.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Рекли сте нам нешто на питање колеге Тужиоца о томе, ко саставља и израђује одлуке, кажите нам, где се, код кога се налази печат?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Печат се налази и протокол код начелника за финансије, господина Стеве Радића.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам у неколико реченица, какав је утицај господина Радића на функционисање Привремене владе и уопште догађаје у Зворнику у ово време о коме говоримо, у неколико реченица само?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господин Радић је био дипломирани правник, да кажем, један од врло угледних правника, врло способних правника, руководилаца, који је важио за експерта, односно стручњака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Утицај какав је имао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Утицај је имао велики.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Привременој влади?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јер, пазите, ја сам био обични економиста и нормално је било да ће он контролисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Економиста је обично, а правник је нешто више?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Правник је, ја сам обични са вишом, без дипломе, а он је дипломирани правник са више година радног искуства, био је и судија и тако даље, тако да је имао велико искуство и нормално да је он више могао да утиче на све, и на форму одлука и на то састанака и све.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли Привремена влада има ресурсе одбране, безбедности, унутрашњих послова, правосуђа, има ли таквих ресурса у оквиру, то је нешто и господин, члан већа питао, има ли таквих ресурса у оквиру Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао сам по закону, начелник војног одсека је члан Извршног одбора, по закону, начелник штаба ТО је члан Извршног одбора по

закону, начелник СУП-а је члан Извршног одбора по закону, значи по закону учествују у раду, без бирања, по функцији.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, који је положај председника Привремене владе у односу на чланове Привремене владе? Какав однос постоји између председника и чланова Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Први међу једнакима.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, да ли је Привремена влада, док сте Ви били на њеном челу, могла да доноси одлуке које се тичу борбене употребе јединица територијалне одбране на подручју општине Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада о томе нисмо расправљали, нити се у то разумем.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је Привремена влада могла да доноси одлуке које се тичу употребе јединица полиције на територији општине Зворник у време док сте Ви били на њеном челу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, све налоге су добијали од свог Министарства унутрашњих послова.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Казали сте нам, објашњавали сте о томе како је постављен командант територијалне одбране општине Зворник. Кажите нам, да би било јасно, да ли је то одлука Привремене владе или је то донета на начин како сте нам малочас то овде описали или је то Ваша лична одлука?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је одлука Привремене владе, чак ја нисам ни предложио предлог, предлог неког од чланова Привремене владе, па када је господин Марко ту да нас саветује, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо објаснили.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Слажем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Говорили сте и о начину избора начелника или шефа полиције. Ко је, рецимо, предложио господина Милоша Пантелића на место чела, на место начелника полиције?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господин Мијић када је требао, тражио да пређе на место Тужиоца, пошто је био иначе раније судија, тражио је да се премести на друго место. Ми смо рекли, ми немамо теби замене, адекватне, нађи неког човека, предложи ти, ко зна, ко је стручан, никакав проблем нема да поставимо тога човека. И он је нашао човека у Лозници, човека који је у пензији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог Милоша?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То сам објаснио, човек у пензији који је био високо рангирани официр Савезног МУП-а, Министарства унутрашњих послова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте онда предложили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нормално, ми смо то прихватили и то радо прихватили да имамо таквог једног човека, разумете, који ће да среди и предложили га Министарству и они су га прихватили.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је Привремена влада могла да врши унапређење официра, подофицира, припадника територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада о томе нисмо расправљали, нити смо кога унапредили, нити је било таквих захтева уопште.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је Привремена влада могла јединици коју овде имамо под називом «Жуте осе», да ли је могла њима да издаје наредбе за употребу те јединице за овај или онај посао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Привремена влада је могла бити само побијена од те јединице, али никако да им шта наређује.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је председник Привремене владе могао, рецимо, да казни неког члана јединице «Жуте осе»?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никакве надлежности нисмо имали, кажем Вам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је могао да га удаљи са бојишта, да ли је могао да га пошаље у Србију или било где другде? Да ли је имао таквих надлежности или могућности?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Начелна одлука Привремене владе је постојала, да се сви морају ставити под команду територијалне одбране или да морају напустити територију.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, ко је обезбеђивао прихватне центре или затворе или сабирне центре, како год их назвали, ко је обезбеђивао те објекте, ако знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја мислим да је то полиција обезбеђивала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на које мислите прихватне центре, на које, колега, мислите прихватне центре?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Мислим, рецимо, на затвор у Зворнику, рецимо, ко је то обезбеђивао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко још, у множини је било, да ли има још неки?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте прихватне центре.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ево то, примера ради дајем, а осврћем се, наравно, на садржину оптужнице, зато питам. У оптужници очигледно постоји тако нешто, па ја, иако он то не зна, ја питам, ко је могао тако нешто да обезбеђује?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ко би обезбеђивао?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ако је тако нечега било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да је то надлежност полиције, нисам сигуран, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, да ли у ово време на које се оптужница односи, да ли је функционисао суд и Тужилаштво на подручју општине Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Суд и Тужилаштво су имали именованог председника суда, имали су тужиоца који су радили сваки дан. Шта су радили – не знам, верујте ми.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Рекли сте нам да су на тим Вашим седницама били присутни понекада и председник суда и општински тужилац, или како се већ зове. Да ли су председници суда и општински тужилац делили, да тако кажем, са Вама та сазнања која су долазила до Привремене владе? Да ли су они знали исто што сте и Ви знали у то време, о догађајима на подручју општине Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Они су ретко позивани да дођу, да, ето, видимо шта раде, како раде и они су увек рекли да су у току предмети, да воде неке предмете и тако даље, тако да нисмо улазили никада у суштину тога.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, молим Вас, да ли је неко од представника тих правосудних органа присуствовао сахранама људи који су погинули у вези или у време тих борбених дешавања или операција, или, уопште у време на које се односи оптужница, а да се не ради о људима који су умрли природном смрћу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам сигуран, само знам када су била масовна ова убиства, када су нам, рецимо горе на Вођанском брду убили сто и нешто војника, када су нам убили у Бошковићима педесет-шездесет људи, када су нам убили у Малошићу не знам стотинак људи и тако даље, када су биле те масовне сахране, онда су нормално, сво руководство ишло да присуствује.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Нисте ме разумели. Да ли је у службеном својству неко био присутан од представника правосудних органа сахранама?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да, не сахранама, него увиђају, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање је било за сахране?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Сахрана или увиђај, добро, свеједно.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: За свако убијено тело ишао је истражни судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На увиђај?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Обавештен сам од стране суда, разумете, истражни судија од стране полиције, да истражни судија присуствује истражним радњама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када га обавести полиција?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Када га полиција позове, да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Врло нам кратко кажите о безбедносној ситуацији у граду. Да ли су сви грађани општине Зворник били угрожени догађајима који су се дешавали у периоду о коме говори оптужница или је то било фокусирано на једну етничку или неку другу групу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сви су били грађани једнако угрожени, разумете у Зворнику, јер, једноставно ко ће знати ко је ко, схватате, сви смо у цивилу, сви смо били једнако угрожени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога су угрожени?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, од разних пијаница, од разних, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пијаница у граду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Било је, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, причамо о рату, не о пијанству.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао је у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у граду, да?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ако би могао да, пошто нико од нас није тамо био, да нам само врло кратко каже, како та атмосфера у том граду изгледа у то време распаднуте државе, распаднутог система, како то изгледа? То треба да разумемо да би могли да стекнемо слику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У периоду мај-јули?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: У том периоду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Изгледа врло тешко, схватате. Прво, број полицајаца је смањен, један број Муслимана отишао тамо. Ово што је остало, мало демобилисано овим обичним резервистима, значи, људима који нису довољно обучени да врше тај посао. Друго, остали смо без одређеног броја судија, треће, војска неорганизована, тек онако, ствара се нова војска, немамо платног промета, немамо министарства, директно не функционишу, не исплаћују своје службенике који би требало да контролишу, да исплаћују. У једном моменту, рекао сам, малопре, остали смо сами

на пустом острву, да се сами снађемо и да преживимо онако како смо ми знали и умели.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, да ли је састав Привремене владе био једнонационалан?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Састав Привремене владе није био једнонационалан, ми смо чим смо прешли у зграду општине, сели и рекли смо, заиста нема смисла да буде у Извршном одбору или Привременој влади, да буду само Срби, зато што ту има огроман број Муслимана који су се већ вратили, који живе нормално и тако даље, и онда смо донели одлуку да укључимо и једнога Муслимана у рад, односно да примимо за потпредседника Привремене владе и био је предлог да доктора Мухамеда Јелкића који је иначе био угледан доктор, угледни грађанин Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не могу се тачно сетити датума, верујте, али то је негде крај априла, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ушао у Привремену владу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ушао у Привремену владу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, ушао је у Привремену владу, долази на састанке, мада у изјави је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Формално или фактички?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Фактички он редовно долази на састанке, разумете и учествовао је у раду и тако даље. То ћемо расправити када он буде дошао овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да се сада усредсредимо на питање Козлука. Реците нам, ако се сећате, шта је Ваша Привремена влада, ако јесте нешто, учинила да помогне у периоду до изласка становницима села Козлук?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Већ сам рекао да су били пошли сами, одмах у почетку.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Питам Вас, да ли сте учинили, ако јесте – шта?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После тог састанка, тог збора грађана, они су истакли своје захтеве, не знам да немају довољно хране, да немају детерџента, да немају уља, да им треба ватрогасно возило, да им треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте им све то обезбедили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све смо им то обезбедили, значи, имали су једно санитарско возило, ватрогасно возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро да не понављамо.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Следеће питање је, да ли је Козлук сво време о коме говоримо, имао воду, струју, телефонске комуникације?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сво време је имао воду, струју и имао је мултиетничку полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога је онда био угрожен?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога је био угрожен?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ама, од кога, од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Бојао се од упада са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су упадали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нису упадали, ипак је страх велики, схватате, јер су се водиле борбе на три километра, чују се рафали, чују се топови, чује се, разумете.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта је то, хајде објасните нам, шта је то што је уливало страх и житељима Муслиманима и Србима, који то догађај и која то атмосфера, који то, објасните нам тај страх, више пута сте поменули страх, шта, ако можете кратко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Наслеђен страх из прошлих ратова, разумете, шта се дешавало у прошлим ратовима, сви су се бојали да се не понови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, то ћемо да питамо те Козлучане, сада он да нагађа чега су се бојали, видећемо кога су се бојали.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли је у Козлуку, ако Вам је познато, у ово време о коме говоримо, да ли је вршена верска служба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Постојала је џамија, да ли су у њу ишли или нису, верујте, ја не знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Поменули сте долазак владике и хоце из Тузле, о томе сте нам јуче причали. Ако знате, врло кратко, када је то било, ко је организовао тај долазак, како је то протекло, шта су они говорили тим људима који су се ту окупили? Каква је била порука тог састанка и свакако њиховог доласка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја сам схватила да он није био на митингу, је ли тако?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам само био дошао на митинг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошао је код џамије.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта зна о томе? Да ли зна нешто о томе, а ако не зна?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам да је Фадил иницирао, разумете, да дођу хоце да помогну да се убеди то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви слушали тај митинг?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам, ја сам само дошао, можда био једно пет минута и тог момента је пао човек се онесвестио поред мене, разумете, неће нико да га води доктору, ја сам рекао, дајте га у моја кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И отишли сте?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Отишао сам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Али, сврха тог целог састанка или скупа, била је да се људи убеди да остану?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нормално да остану, зато је дошао владика и владика је сам говорио врло исцрпно о томе, разумете, значи, останите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате када нисте ту били?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, рекли су ми после они који су тамо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо то да оставимо за некога ко је био и ко је држао говор. Идемо даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Причали сте нам о договору који је постигнут између Фадила и Пеје?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ако се сећате, колико времена, колико дана је прошло између тог договора, како сте Ви за њега сазнали и времена када долази до изласка људи из села Козлук?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Једна седмица, отприлике, неки дан раније, да ли неки дан мање, отприлике око једне седмице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је рекао оно Фадил, иди ти, ја и он ћемо се договорити?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после недељу дана Ви сазнајете?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После недељу дана су они отишли, а сутрадан смо сазнали да је то договорено, да они иду и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан, после тог састанка, када?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Они су после недељу дана отишли, значи после када су извршени преговори са њима, договори, преговори, када могу ићи, када се спремити и тако даље, треба то све обезбедити, значи после недељу дана, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су отишли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Помињали сте, односно помињали смо сви овде заједно куће, непокретности које су остале. Да ли су те непокретности додељиване у власништво, или се ради о привременом коришћењу тих објеката, опет у светлу ситуације о којој говоримо?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Решења та постоје још увек као архива. Свако решење је додељено избеглици, кажем, на привремено коришћење са затеченим стварима, па се наброји, то, то, то и то, избеглица потпише да је то примио.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: И молио бих Вас на крају, да нам кажете, какав је Ваш лични однос према жртвама, без обзира на страну, без обзира на њихову припадност, а које су пале у ово време о коме говоримо 1992. године, на подручју општине на којој сте Ви живели и радили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да Вам искрено кажем, мој највећи страх је био, јер сам видео да ће доћи до сукоба, како видети прве погинуле и прве мртве. То ми је био највећи страх у мом животу, верујте и друга ствар: одмах човек, ако је имало човек, сматра шта би да се догађа то твојој породици и твом сину, твојој мајци и тако даље, дакле, један страшан страх је био у мени. Врло сам то тешко преживео сам тај почетак. Сваког човека ми је жао, до јуче смо радили, до јуче се сретали, до јуче смо били, данас морамо да се тучемо, знате, врло је то један тежак период уопште за душу човекову.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хвала, ја немам више питања.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: (бранилац Поповић Бранка) Ја бих само наставно на овај Козлук. Да ли је оптуженом познато колико је Козлук имао становника?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Већ сам то јуче рекао, не знам тачно, али негде око пет хиљада становника је било.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Овде у оптужници се наводи да је, како кажу, иселило 1.649 лица. Шта је са осталих, то је три и по хиљаде?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Колико је мени познато, сви ти остали су раније већ полако исцурили преко Дрине, преко Србије и отишли су у иностранство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали смо то да су отишли па су звали да и ови дођу. Идемо даље.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, да ли је икада неко од тих људи из Козлука њему јавио или претио или било шта му замерио, да му је рекао: па, Ви сте мене насилно отерали или тако, значи лично да ли му је, пошто је он живео у Зворнику до малопре, што кажу до пре шест-седам месеци, да ли му је икада ико од тих људи рекао, да ли је поднео некакву пријаву, вређао га по том питању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите од ових што су се вратили или укупно?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од ових што су се вратили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Напротив, ти људи врло срдачно се са мном поздрављају, сви су свесни тога да им је омогућено да нормално изађу и да спасу своје животе, да

су отишли, зарадили паре у иностранству, да су се вратили у своје читаве куће које су оставили и да сада нормално сви живе као што су живели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали Ви са тим људима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И врло су захвални, чак сам нека писма од њих добијао, где захваљују људи, само на несрећу нисам их сачувао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали са њима после?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико их се вратило?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Вратили су се сви, 99% је дошло, сви су дошли тамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се после рата сретао или чуо са Фадилом Бањановићем и да ли су разговарали и о чему? Да ли се чуо са њим, видео? Да ли му је овај лично нешто замерио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Једне прилике, односно они када су изашли, Фадил Бањановић је дао изјаву, рекао сам већ, телевизији, односно радиу, захвалио се српским властима како су мирно изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радиу Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не Радио Зворник, него мислим, да ли је Београд или Радио Лозница, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радиу је дао изјаву?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, радиу дао изјаву са врло захвалним речима, да је изашао мирно и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, колико дана после тога?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одмах када је изашао, када је прешао, да ли исти дан, да ли сутрадан када су прешли преко Дрине, када су прешли у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био на телевизији, можда?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, нисам ја видео и не смем Вам рећи, а на радиу знам сигурно да је био, да су га слушали на радиу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекао да се захваљује?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Захвалио се српским властима који су га достојанствено, мирно испратили, омогућили му да оду, да спасу свој народ да изађе из ратних дејстава и тако даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Оптужени је током излагања своје одбране рекао да су два пута наговарали мештане села Козлука, Привремена влада и представници Привремене владе и он са њима, да не напуштају Козлук и рекао је после да су, када су ови већ одлучили да су уговорили да ли ће у Тузлу или где, да су они одбили. Да ли може да појасни, из којих разлога, да ли су објаснили, зашто не желе да иду у Тузлу, зашто сада иду према Србији или у Европу, а не иду у Тузлу која им је ближа, ја претпостављам да имају и родбину ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, прво су хтели у Тузлу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За друге је он говорио, за Дивич.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, и за Козлучане, прво када су хтели да иду, када су хтели добровољно. Јесу хтели добровољно да иду, Ви сте тако рекли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су хтели да иду, у Тузлу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сви су се били спремили, већ у колима били, у тракторима и тражили су да иду према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда шта је било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Онда смо их убедили да, односно убедио је владика и наше руководство и Пеја да се врате кућама, да остану код кућа и они су остали. После су нормално живели све до краја јуна, када су после тога поново се уплашили, односно када су остали баш у мањини, када су сви остали полако изашли и она мањина је онда остала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је било, што онда нису хтели опет у Тузлу, него у иностранство?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: По мојој.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То је моје конкретно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његово сазнање питате или његов закључак?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли он има сазнања?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Моје сазнање је овако: отприлике да је Фадил Бањановић сазнао да му је у Тузли већ подигнута оптужница зато што није извршио мобилизацију Муслимана у Козлуку и што се није супротставио и онда није смео у Тузлу, него је тражио преко Србије да иде у иностранство и када је дошао у Аустрију, јуче сам о томе причао, када је дошао у Аустрију, амбасада Босне и Херцеговине је одмах поднела пријаву, затворили га и депортовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ухапшен?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У Бечу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли само Фадил Бањановић или и остали војно способни мушкарци би били мобилисани?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да је само Фадил Бањановић био ухапшен и послат тамо, зато што је он био председник Месне заједнице и ваљда је био у тој њиховој некој организацији и то војној и шта је био, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви закључујете, да они када су хтели да иду у иностранство, да само због њега нису хтели у Тузлу да он не би био мобилисан?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам сигуран да је само због њега, да он није смео доћи у Тузлу, јер би одмах био затворен.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Током излагања је рекао да је проглашена општа мобилизација и у делу на муслиманској територији, значи Тузла и тако даље. Па, да ли би онда и ти војно-способни мушкарци из Козлука били и у Тузли војно мобилисани? Да ли би отишли после они на ратиште?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тадашњи председник Босне и Херцеговине, Алија Изетбеговић је објавио јавну мобилизацију 04.04., то значи, они чим би прешли на њихову територију, истог момента би добили позив да се јаве у војну јединицу, били би мобилисани и то је један од разлога што нису хтели више у Тузлу, него су отишли да спасу главе у иностранство.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је икада он или Привремена влада до Дејтона, па чак и после Дејтона, док он обавља неке функције, добила било какву представку Међународне организације, значи Црвеног крста, да су нечовечно поступали према овим људима, да је било примедби, да су ти људи били гладни, малтретирани или било шта, да ли су добили некакву представку Међународног Црвеног крста?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада никакав папир међународних организација нисмо добили или било какво упозорење, јер вероватно није било ни жалби, док нису интервенисали. Никада ми нисмо добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули како су прошли, како су стигли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам ја, таман посла да пратим све докле је ко стигао и куда је ко ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте се ни интересовали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам имао времена, знате, имао сам много пречих послова.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сада, оптужени је данас током излагања навео да, ту је Пантелић, човек од угледа, искусан полицајац, који ће, каже, увести ред и дисциплину. Који је задатак био полиције, који је задатак био полиције у тим условима? Шта је то полиција радила, које су њене функције биле?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Полиција има свој закон, има свој Правилник о деловању и раду полиције. Полиција, зна се шта ради, контролише ред и мир, деликте, разумете, разне прекршаје и тако даље. Ја не знам заиста, никада нисам био полицајац, нити знам шта полиција ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, како то полиција уводи ред и закон?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Који је задатак био полиције, а који задатак је био ТО?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: ТО врши обезбеђење села и грађана од непријатељске војске.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, а који је задатак полиције?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Полиција је задужена, отприлике, морала је бити задужена за ред и мир у граду, унутар слободне територије.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је рекао да се једно лице јавило, односно распитивало да је лишено слободе и тако даље. Зашто он зове сада полицију да тамо пита, ко је надлежан за цивилна лица за хапшења, испитивања и тако даље – рекао је да постоји суд, тужилаштво и тако даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нормално да полиција те послове ради, инспектори полиције.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Друга ствар, током излагања он је данас рекао код ове треће некакве побуне после онога хапшења те Жућине јединице, поједине припаднике Жућине јединице и каже да их је ухапсио, односно разоружао, да су их разоружали припадници и резервног састава, заједно са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су били и некакви резервни полицајци?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо тако је и било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било последњи пут?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Последњи пут, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И да су то некакви полицајци, како је рекао руком, можемо, знамо да се снима овде, рекао, који наводно су били склони крађама или било чим.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То су били резервисти који су привремено у полицији, разумете и који су се, малтене, удружили са тим добровољцима и осталима, тако да су разоружали и свога начелника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то већ у јулу било или када?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У јулу, почетак јула, сутрадан смо ми поднели оставку, оба двојица, ја и начелник СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Неки почетак јула, да ли је 10., дали је 07., да ли је, не могу ништа рећи тачно када је, мислим може се сазнати тачно када је, има до када је Маринко био начелник.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се он тада уплашио, односно и први пут и други пут, да ли се уплашио за свој живот?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да питам Вас, да ли бисте се Ви уплашили за свој живот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Вас пита бранилац.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја питам све вас овде, да ли бисте се ви уплашили када би неко подигао митраљез, да ли бисте се ви уплашили када потом дигнете главу горе и држи пушку овако, да ли бисте се ви уплашили да пет и по сати држи митраљез на леђима и размишљаш, хоће ли повући руком или неће повући руком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, колега.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Има ли ту страха.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На Тужиочево питање данас, па, да ли је ту, не знам, начелник полиције, да ли ТО или тако даље, да ли су могли, па, каже, нису ни они могли ништа, како би и они прошли када је њима била уперена цев. Да ли је постојала било каква јединица, било каква формација, било какви људи који су могли да спрече то, да заштите њега, команданта или ко им је могао да нареди, не онако како би требало, него у функционалном смислу да им нареди, да каже: е, слушај, да их разоружа, или било шта, да ли је постојала таква јединица?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И да је постојала таква јединица, не би се могла употребити, једноставно је ту морало доћи до сукоба, морало је бити мртвих људи и са једне и са друге стране и нико се није усуђивао. Прво, то су људи, малтене, професионалци, већ су преживели рат у Хрватској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то мислите на ове Жућине'

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На ову Жућину јединицу, схватате, прво су преживели рат у Хрватској и њима је свеједно, док ови наши други су сви без ратног искуства, па нико не сме да потегне пушку ни у непријатеља, а камоли на Србина, разумете, према томе, није те силе било која им се смела супротставити, ако се не би потукла званично и ако не би сви изгинули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како их ухапсише после?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Онда су дошли специјалци, специјалне јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто не дођоше раније?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, нисмо имали везе никакве са њима горе, схватате, у то доба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јова, а Јова Мијатовић, да ли је имао везе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јово Мијатовић је имао везе, али није тада МУП још увек имао такву јединицу припремљену, схватате, то је требало проћи одређено време да се једна таква јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите ни на Палама, ни са Пала није имао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није ни са Пала, ни на Палама није било такве јединице, док се није обучила, док се није припремила и тако даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сада, баш бих питао у погледу тих војних формација. Оптужени током излагања је рекао, три или четири пута је рекао, била је анархија, било је такво стање и тако даље, наравно, нама је тешко то замислити, али човек је то прошао и ја бих волео да је он то мало јасније, али вероватно ћемо из излагања сведока чути. Ја бих сада питао оптуженог, када и како долази повлачење

војске, формирање Војске Републике Српске и шта се дешава у том војном смислу и функционалном у овом периоду за који се он терети, значи од априла до јуна?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам тачно датуме, али негде да ли крајем маја или почетком јуна је формирана званично Војска Републике Српске, дошао је генерал Младић за команданта и онда је полако кренуло формирање Војске Републике Српске под териториј тада српској територији, односно српске територијалне одбране су претваране у јединице Војске Републике Српске. Е, ту се сада мало извршила тријеража, ови старији људи, дакле људи 50-60 година су повучени у неке, такорећи, заштитне јединице да остану, да чувају мостове, да чувају банке, да буду неке страже и тако даље, а млађи људи су остали у јединицама, формирани су батаљони и остали су у јединицама тим тзв. војним, покретним јединицама које су могле да добију задатак, данас крећеш на Крајину, сутра си у Херцеговини и тако даље, тако да је дошло до поделе, дошао је командант за војску и онда смо ми, пошто би онда остали без заштите у граду тих објеката, разумете, полиција је била нејака, онда смо на предлог господина Марка Павловића, формирали, назвали смо је Војно-техничка команда или нека та, тзв. та заштитна јединица која се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 16. јуна?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам тачно датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, 19. маја одлази Војска ЈНА? Шта се дешава до 16. јуна? Ко је сада главни?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, то ћемо, одлазак Војске ЈНА, како одлази, ко остаје, ко пресвлачи униформу, о томе ћемо.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је прелазно време врло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то прелазно време и пита колега, значи, шта се дешава, колико то траје?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам ја у току баш тачно колико то траје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви знате о томе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам да је, када је већ дошао командант за бригаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зворничку бригаду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, зворничку бригаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате када је формирана?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте ми, мени се чини 01. јуни, јули, не, јуни, јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуни?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Око 01. јуна или 15. јуна, не знам, нисам сигуран, схватате, тако да када је дошао командант, господин Благојевић, потпуковник када је дошао да формира бригаду, онда смо сели и договорили се да Марко покупи једну од тих стараца, од тих који војсци не требају, разумете, једну јединицу која ће штитити мостове, која ће штитити банке, разумете, предузећа, стражарити око предузећа.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сада, председнице већа, да ли та јединица од тих стараца, коју он спомиње, може да се супротстави неким младим момцима који су прошли ратиште или било којој, не желим да будем сугестиван, председнице већа, али да ли се те јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да расчистимо. Ко су старци, Марко Павловић је председник стараца, а Благојевић је главни?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Благојевић је командант војске и бригаде која из својих редова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ако смо већ кренули то да расчишћавамо, у списима другачије стоји. Стоји да је Марко Павловић и даље био главни, иако је ова у повоју, та Војска Републике Српске на територији општине Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је било прелазно време, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То прелазно време, ко је главни у то прелазно време?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Благојевић или Марко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, мораћете њега питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро, њега ћемо питати. Идемо даље. И колико траје то прелазно време?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ни то не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, у томе је проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда нећемо из његовог исказа то ни утврђивати.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Заиста не знам, зна онај ко је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате колико траје прелазно време?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Војска ЈНА одлази?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, формира се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Формира се, да ли је то формирање процес или траје дан, формира се зворничка бригада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ко може за дан формирати бригаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам ко може, него да ли Ви знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је дужи процес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дужи процес?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у том међупроцесу, ко је ту главни за војску, Павловић, Благојевић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, вероватно су се они заједно се договарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се занимате за то, и даље сте председник Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не могу се ја мешати у послове војске и у посао полиције, није ми пало на памет, разумете. Значи, неко ко је послао команданта војске, рекао му је на који начин треба да делује, како да изврши примопредају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви то не знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада у том међупростору, ко је ту за војску одговоран?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам био присутан и не знам о томе ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, 16. јуна Ви постављате овога за команданта јединствене ВТК?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зато што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, да то расчистимо?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Речено је да је већ војска формирана и да сада војска иде на терен, а да остаје овај део, малтене, празан, да треба да обезбедимо једну јединицу која ће штитити овај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који део?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Банке, мостове, прелазе, разумете, не знам, важне објекте, болницу и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, војска оде на терен и онда у Зворнику, ко руководи војском у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нема војске, то је територијална одбрана нова, ВТК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ВТК, добро, војно-територијална команда?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко њима онда, ако војска оде на терен, онда је за то Бранко Поповић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Бранко Поповић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он ту ради?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам верујте шта ради, командује тим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви га ту именујете?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Распоређује те људе у смене, ко где, који дан дежура, смене, чува и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ради, распоређује?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, те људе које добије себи на управљање, да кажем, разумете. Нормално да ће он направити распоред – десет војника на мосту, пре подне, десет после подне, примера ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да прочитамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, да наставим ова питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, само да наставимо са овим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да не изгубим концепцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дајте да завршимо ово.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих волео да се примене та хашка правила која примењујемо, али ја бих највише волео да их унакрсно испитујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хашка правила не примењујемо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па знам, па видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија, да ли може да пусти? Користимо доказе њихове, а примењујемо право домаће, тако пише у Закону у чл.14-а. Да разјаснимо сада када смо већ кренули.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ево конкретно питање, знате, идемо на конкретна питања. Војска се повлачи 19. маја, тако је речено. Да ли Марко Павловић – Бранко Поповић, командант ТО Зворника, командује активним официрима и наређује војсци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како ћу ја знати.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он командант пуковнику Тачићу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није никада био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранко Поповић?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па да, генералу Јанковићу да ли је командант?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија, да ли може да пусти овај документ? Да ли можете да пустите документ овај на мониторе? Ево, формира се јединствена војно-територијална команда у српској општини Зворник, члан 2. – делатност ове команде је следећа: организовање, борбено устројство, јединствена команда и борбена употреба самосталних формација у месним заједницама у простору српске општине Зворник, безбедносна процена стања у српској општини Зворник и процена

обезбеђивања објеката од посебног интереса и формирање јединица које би заштитиле исте у условима рата, у ратним условима преузимање посла мобилизације, ратног анагажовања грађана за потребе бригаде. За команданта се именује Марко Павловић, командант ВТК је обавезан да Привременој влади српске општине Зворник предложи ресорне руководиоце за обављање одређених послова – председник Привремене владе, Бранко Грујић. Да ли је ово што смо сада прочитали, оно што сте јуче рекли да сте га Ви поставили за председника ВТК, да ли је то та одлука?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Највероватније је то та одлука, али нешто ми ово сада, не могу моментално да се сетим свих тих детаља, схватате, јер, отприлике, било је договорено да у сваком селу, пошто ће ови момци који су млади, отићи на борбене задатке, да у сваком селу се формира по једна стража, разумете, стража да, значи, свако село има своју стражу, која ће нон-стоп надгледати безбедност, као и у граду обезбеђење објеката.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у граду и у селу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, о томе се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих само исправку, то је била, није Бране Грујић, него Привремена влада, а он као председник и Ви сте га поставили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Председник Привремене владе Бранко Грујић?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У име Владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На седници, ево пише, Привремене владе, на седници.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја бих молио само, иако видим да је оптужени уморан и сви ми, само да укратко појасни, да ли је ту било и политичких неких захтева код тих смена, упада у штаб, захтева за преузимање власти и тако даље, да ли су ти који су то тражили, имали политичку подршку и у оквиру људи домицилних из Зворника који су хтели да преузму власт? Какви су ту односи били и у политичком смислу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да ли је било неких сукоба између вас на самој Влади, да ли то питате?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, када долази до тих упада у штаб у команду, преузимања власти, један, други, трећи пут када је то било, да ли је ту било политичких захтева, да ли је њему нешто пребачено, какав је он у политичком смислу, зашто они њих сада мењају, зашто они сада кажу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били сложни у Влади?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били сложни у тој Влади?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Били смо сложни доста и у Влади, међутим, наш секретар за привреду, тај правник о коме смо причали, Стево, који је човек врло овако, после смо видели лошег карактера, човек који је много тога злоупотребио и постао данас један од најбогатијих људи у Зворнику, је врло сарађивао са Жућом и његовом јединицом, дакле, често пута је био код њега у канцеларији, често пута он одлазио код он њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита бранилац, да ли Вас је неко уцењивао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо то, када год је био на нас напад, на штаб, на Владу, никада тог момента није било Стеве ту међу нама, значи, увек је знао и увек је био негде на страни, што значи, да је могуће да је постојао договор између њега и тих

паравојних јединица, односно добровољних јединица, разумете, да је он правио неки план свој, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када су Вас задржали у том хотелу «Дрина» и ово у штабу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваш закључак?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је мој закључак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав сте Ви имали однос са Стевом Радићем?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, послован, једноставно, само службени.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, да ли му је познато, да ли су они разоружали и, претпостављам да је била и нека стража у команди ТО, неки наоружани људи, да ли су и њих разоружали, неко њихово обезбеђење у штабу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То први пут?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, први пут када су дошли, увек је стајао стражар испред команде штаба ТО и стражар је разоружан, одузето му је оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је речено јуче.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немам других питања. Хвала.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја ћу бити мало краћи од мог колеге. Само два питања: окривљени је рекао да је у једном кратком периоду град Зворник био под контролом муслиманских снага, да су биле барикаде. Мене интересује када је ослобођен град Зворник, да ли је још увек остало упориште Кула град које било под контролом ове, како је рекао, патриотске лиге?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Већ сам о томе говорио, све јединице патриотске лиге и муџахедина из Зворника града, повукли су се на узвишицу, односно на Кула град и одозго су гађали снајперима, чак су једнога човека из Милића убили пред Робном кућом, на сред пута, разумете, снајпером и тако даље. Значи, они су све били негде до 26. априла, када је дошла једна јединица војске, регуларна јединица војске и која их је одатле потиснула и тек смо онда могли да функционишемо, да ходамо по граду и да нормално живимо.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Мене интересује, када је та јединица војске, да тако кажем, ослободила Кула град, да ли је било и заробљених припадника муслиманских снага које су деловале?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам о томе упознат.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Нисте обавештени?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: И још једно конкретно питање, да ли Вам је познато, да мало разјаснимо, да дефинишемо, уствари, ово предузеће «Нови извор», чиме се оно, уствари, бавило, каквом производњом?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Они су имали код себе два погона – имали су циглану и имали су каменолом.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ово место Циглана које се помиње у оптужници, да ли је то место где се налазио тај «Нови извор» предузеће?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Или је то део њихове производње?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је фабрика цигли, то где се спомиње то, а ово где се спомиње «Нови извор», управна зграда, то је у Зворнику.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, мене интересује, да ли је то место Циглана део предузећа «Нови извор»?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: И само још једно питање: да ли је Вама познато у том периоду мај-јуни месец, ко је био директор тог предузећа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Верујте да се не могу сада сетити напамет.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Немам више питања.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, заиста, давно је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: (бранилац окривљеног Кораћа) Хтео сам да питам сведока који је говоривши о јединицама на терену, помињао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Помињао и јединице Пиварског, затим Гогићеве из Лознице и, наравно, Жућину јединицу. Да ли може нешто ближе да каже о Пиварском, његовој јединици, да ли шта зна о томе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа о томе не знам, само знам да је та јединица постојала и ништа о томе не знам, ни једног човека не знам, чак и Пиварског, мислим да сам само једанпут срео у животу.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли му је познато, пошто је помињао неке активности Жућине јединице, да ли му је познато о јединици Пиварског, да је учествовала у било каквим инцидентима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа о томе не знам.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: За Гогићеве, да ли знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: За Гогићеве знам да су били при полицији. Њих је ангажовао, како се зове Милош Пантелић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При редовној или војној?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја, он је њих довео и обукао у полицију, да ли су то били полицајци који су у пензији, да ли су полицајци активни, не знам верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милош Пантелић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Милош Пантелић је њих ангажовао.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли знате, где су били стационирани?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Милош Пантелић је њих ангажовао и рекао да су они ту под његовом командом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови Гогићеве?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су лоцирани, где су становали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам ја појма.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли су имали неке посебне ознаке, да ли су носили полицијске униформе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да су имали полицијске униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плаве?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, плаве.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Немам више питања.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: (бранилац Драгићевић Драгутина) Ја бих само једно питање: шест страна оптужнице се односи диспозитива на «Жуте осе» и две стране на политику општине. Моје питање би било, уколико господин Грујић зна то, да ли је ова јединица «Жуте осе», сем што је, како рече, пљачкала и отимала, проваљивала, учествовала у каквим борбеним дејствима? Да ли је била распоређена на каквој линији фронта? Да ли има таква сазнања?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, ја заиста нисам пратио где се која јединица налази.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ко би то могао да зна?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Могао би знати командант штаба, да ли је ангажовао ту јединицу у борбеним дејствима или није.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Име, да ли може да каже?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ангажовао Жућину јединицу за борбу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ни да ли је ангажована ни где је ангажована.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, не знате? Па, ко би могао то да зна?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зна командант штаба ТО или командант бригаде, неко мора знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, вероватно тај командант јединице.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли окривљени зна, колико је бројала та јединица војника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жућина?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам већ рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо, питали смо.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Већ сам рекао да не знам, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо то. Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Може ли једно питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да су по положају, по службеној дужности били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нисте се представили.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Адвокат Тодоровић. На питање колеге Петровића рекао је ко је све ушао у Кризни штаб, у Привремену владу, он је рекао да су ушли по положају, по службеној дужности, шеф полиције. Да ли су имали равноправно право гласа ти који су ушли по положају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При одлучивању?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нормално да су имали, јер су по закону они чланови Извршног одбора.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да, пошто су били полицајци, мене интересују јесу ли имали – јесу.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То су чланови Извршног одбора, званични, по закону чланови Извршног одбора, јер они по закону, по функцији улазе у Извршни одбор.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесу ли имали равноправно право гласа са Вама?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нормално, па, гласали смо сви заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нема више питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисам сигуран да смо Вас то питали, господине Грујићу, рекли сте да познајете господина Поповића. Да ли из тог времена о коме овде говоримо, да ли познајете Славковић Драгана, Кораћ Ивана, Филиповић Сенишу, Драгићевић Драгутина?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никога од тих људи ја не познам, нити сам их икада видео. Сада су овде у ЦЗ-у су ми они, мислим да је звани Торо, да је био у соби где сам ја дошао, па је био раније премештен, па сам ја дошао у његов кревет. Дакле, никога ја од њих не знам и никога не знам, никога од њих не познам уопште.

Констатује се да питања више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам да ли има смисла да почињемо са следећим оптуженим.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Уморни смо сви, вала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам, али добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида ради одмора, а следећи ће бити настављен 30. новембра у 10 часова.

Завршено у 14 часова и 15 минута.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА